

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์ บัวหลวง

สามเกลอ พล, นิกร, กิมหงวน

โตแล้วเรียนลัด

ป.อินทรปาลิต

เมื่อถึงเวลากินเหล้าคือ 17.00 น. เจ้าแห้วจะต้องเสิร์ฟเหล้า และกับแกล้มให้คณะพรรคสี่สหายอันเป็นหน้าที่ของเขา แต่ในระหว่าง 10 วันที่ผ่านมา คนใช้ หรือสาวใช้อื่น ๆ ได้รับหน้าที่แทนเจ้าแห้วจนกระทั่งสี่สหายแปลกใจที่เจ้าแห้วหายหน้าไปในตอนเย็น ทุก ๆ วันเป็นเวลาหลายวันมาแล้ว ดังนั้น เลี้ยหงวนจึงได้ไต่ถามละม่อมสาวใช้เก่าแก่ของบ้าน “พัชรภรณ์” ในตอนเย็นวันหนึ่ง

“อ้ายแห้วหายไปในไหนละม่อม ตอนเย็นอย่างนี้พวกฉันไม่เคยเจอหน้าเจ้าแห้วเลย”

นิกรพูดชัดขึ้น

“อย่าไปสนใจกับมันหน่อยเลยอะอ้ายเลี้ย มันก็คงไปเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจของมันบ้าง มันจะอยู่บ้านหรือไม่อยู่เราก็ไม่เดือดร้อนอะไร พอถึงเวลาเมีย ๆ ของเราก็สั่งให้คนโน้นคนนี้จัดเหล้า และกับแกล้มมาให้เรากิน”

ละม่อมยิ้มให้เลี้ยหงวนแล้วกล่าวว่า

“นายแห้วเขาไปเรียนกวดวิชาล่ะ”

สี่สหายย่นตาเหลือกไปตามกัน ดร.ดิเรกกำลังดื่มเหล้าเกือบจะตักเมื่อได้ยินละม่อมพูดเช่นนี้

“เฮ้...ยู พุดใหม่ซิละม่อม เมื่อกี่ยูว่ายังไงนะ อ้ายแห้วไปเรียนกวดวิชาตั้งงั้นรี”

“ถูกแล้วค่ะคุณหมอ นายแห้วไปเรียนกวดวิชา หรือเรียนลัดที่โรงเรียนกวดวิชาแห่งหนึ่งค่ะ เรียนตั้งแต่บ่ายสามโมงถึงย่ำค่ำ เขาบอกดิฉันว่าเขาจะสมัครสอบเอาประกาศนียบัตรประถม 4 ค่ะ และปีหน้าจะสมัครสอบ ม.3 ปีต่อไป ม.6 จนถึงเตรียม 2 คุณหญิงท่านอนุญาตให้นายแห้วไปเรียนค่ะ”

พล, นิกร, กิมหงวน และดร.ดิเรกต่างหันมามองคูหน้ากัน แล้วนิกรก็

หัวเราะก๊าก

“มันจะเรียนไปหาหอกอะไรวะ โตเป็นควายแล้วยังเสือกไปเรียนกับเด็ก ๆ อีก”

พลหัวเราะหึ ๆ

“แต่ที่จริงไม่มีใครแก่เกินเรียนหรืออ้ายกร สงสัยว่าอ้ายแห้วมันกำลังอิมปัฐฟตัวเองเพื่อหวังความก้าวหน้า เออ....ก็น่าชมเชยมันหรือก คนเรารู้จักหาวิชาความรู้ใส่ตัวก็ใช้ได้

มีนำละกันเรียกใช้ยายเห่าในตอนเย็นคุณแม่มักจะบอกว่าให้ใช้คนอื่น ยายเห่ามันไปธุระนอกบ้านที่แท้มันก็ไปเรียนหนังสือ”

ละม่อมพูดเสริมขึ้นมา ๆ

“นายเห่าแกขยันกะ ท่องหนังสือจนคืบคั้นหนวกหูน่ารำคาญ”

อาเสี้ยกิมหงวนอมยิ้ม

“หมูนู๋รู้สึกเป็นผู้เป็นคนขึ้น กิริยามารยาทดีขึ้น กัญชาที่เลิกสูบได้เด็ดขาด เหล้าก็ไม่เอา มันเคยปรารภกับฉันบ่อย ๆ ว่า อยากเป็นทนายความเพราะมีทางร่ำรวยกว่าอาชีพอื่น ยานี้คิดทางไกลวะ ถ้าสอบเตรียมหรือ ม.8 ได้ก็เข้าเรียนธรรมศาสตร์ได้มีหวังได้เป็นทนายความในอนาคต”

นิกรเสริมขึ้นมา ๆ

“พอดีหมวดหงอก พอถูกความไปหาที่เป็นลมตายห่า”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นครัง ต่อจากนั้นสี่สหายก็สนทนากันถึงเรื่องโรงเรียนกวดวิชาที่ช่วยให้เด็กทუნเวลาเรียน คือได้เรียนลัด หรือเรียนควบปีละสองสามชั้น และช่วยให้ผู้ใหญ่มีโอกาสไปเรียนเพื่อเลื่อนวิทยฐานะของตนเอง แต่โรงเรียนกวดวิชาที่สอนได้ผลจริง ๆ นั้นมีน้อย

ตอนพลบค่ำวันนั้นเอง พล, นิกร, กิมหงวน ได้พากันออกมาจากเรือนต้นไม้อ้อมไปทางหลังตึกใหญ่ตรงไปที่เรือนพักคนใช้ซึ่งปลูกเป็นห้องแถวชั้นเดียว เมื่อมาถึงเรือนพักคนใช้สี่สหายก็ได้ยินเสียงเจ้าเห่าท่องตำราแจ้ว ๆ อยู่ในห้องพัก สี่สหายขึ้นไปบนเรือนพักคนใช้เดินผ่านระเบียงหน้าห้องตรงมาหยุดยืนหน้าห้องเจ้าเห่า

แสงไฟฟ้าในห้องนั้นส่องสว่าง เจ้าเห่านั่งอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือท่องตำราธรรมชาตศึกษาจากสมุดปกแข็งด้วยเสียงอันดัง เมื่อเสี้ยกิมหงวนจะเดินเข้าไปในห้องพลก็ขูดแขนอาเสี้ยไว้ และบู้ยไปให้ทุกคนฟังเจ้าเห่าท่องตำราของเด็กนักเรียนชั้นประถมปีที่ 4 ซึ่งเจ้าเห่ากำลังพิศดวงจะสมัครสอบ ป.4 ปลายปีนี้ เพื่อเอาประกาศนียบัตรให้ได้

“ห้องฟ้าเป็นที่เว้งว่างไม่มีขอบเขตไม่มีที่สิ้นสุด ในห้องฟ้ามืดดวงอาทิตย์ดวงจันทร์และดวงดาวอื่น ๆ ลอยอยู่ในโลกเราก็ลอยอยู่เช่นเดียวกัน ดวงอาทิตย์ให้ความร้อน และแสงสว่างเวลากลางวันเมื่อมีดวงอาทิตย์เรามองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้ชัดเจน และรู้สึกมีความร้อน แต่ตอนกลางคืนโลกมืดมิดมีความร้อนน้อยลง เราจึงรู้ว่าดวงอาทิตย์มีความร้อน และแสงสว่าง ว่า...ยากโวย ยิงเรียนยิ่งยุ่ง”

ดร.ดิเรกหัวเราะในลำคอแล้วแก้มึงกระเซ้าเจ้าเห่าพูดขึ้นด้วยเสียงยานกางแบบนักเรียนอ่านหนังสือ

“พระอาทิตย์คือลูกไฟดวงใหญ่ และดาวต่าง ๆ ที่เราแลเห็นในห้องฟ้าก็คือดวงอาทิตย์นั่นเอง คือดาวฤกษ์ซึ่งมีแสงสว่างในตัวเอง บางดวงใหญ่กว่าดวงอาทิตย์หลายเท่า ส่วนดาว

พระเคราะห์นั้นเป็นบริวารของดวงอาทิตย์ดวงนี้ และได้รับแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ ดาวที่ควรจำ และควรกลัวคือดาวข่อย และดาวไถ ดาวที่ผู้หญิงรักก็คือดาวที่อยู่บนป่า”

เจ้าแห้วหันมามองคุณเจ้านายของเขาแล้วรีบปิดสมุดปกแข็งทันที ลีสะหายต่าง หัวเราะขื่นพร้อม ๆ กันแล้วพากันเดินเข้าไปในห้องนอนเจ้าแห้ว เจ้าแห้วทำหน้าที่แขกค่อย ๆ ลูก ขึ้นยืน

“เฮ้อ เฮ้อ หมู่นี้รับประทานผมไม่ใคร่จะได้รับใช้เจ้านายนะครับ”

คร.ดิเรกซึ่งอยู่ข้างจะมีนหมายกมือขวาตอบว่าเจ้าแห้วค่อนข้างแรง

“เว็ล...เวล.....เหว่ล ไอรู้แล้วว่ายุไปเรียนกวดวิชาดีมากอ้ายแห้ว การเรียนยอมทำให้เราเจลิยวลลาดทันคน แกลไปเรียนโรงเรียนไหนวะ”

เจ้าแห้วเต็มไปด้วยความเอียงอาย

“แหม...รับประทานเหนียมจังครับ ไม่อยากบอกเลย รับประทานผมไปเรียนกวดวิชาที่โรงเรียนเนรมิตวิทยากรับ เรือนปู้รู้อึบ มีวิธีการสอนรวดเร็วทันใจเรียนควบ ป.3 ป.4 ปีเดียวสอบได้ รับประทานสอบตกคืนเงินแถมให้เรียนฟรีอีกหนึ่งปีด้วยครับ”

นิกรมองคุณเจ้าแห้วอย่างขบขัน

“แกจะเรียนไปทำไมวะอ้ายแห้ว”

“รับประทานเพื่อวิทยฐานะของผมนะซีครับ รับประทานมีวิชาเหมือนมีทรัพย์อยู่นับแสน จะตกถิ่นฐานใดคงไม่แคลน ถึงคับแค้นก็พอยังประทังตน รับประทานผมโตแล้วต้องเรียนลัดครับ ดีกว่าอยู่ว่าง ๆ ปล่อยให้เวลาผ่านไป เจ้านายกรุณาผมเถอะครับตอนเย็นผมต้องไปเรียนกวดวิชาทุกวัน”

พลหีบสมุดปกแข็งเล่มหนึ่งซึ่งเป็นสมุดจดศีลธรรมของเจ้าแห้วขึ้นมาพิจารณาดู เริ่มต้นด้วยพระพุทธประวัติโดยย่อพระพุทธโอวาทบางประโยค เช่น วิริเยนะ ทุกขมัจเจติ บุคคลล่วงทุกข์ได้ด้วยความเพียร สุวิชาโน ภวังก์ โหติ ผู้รู้ดี เป็นผู้เจริญ

“อ้อฮือ” พลคราง “ลายมือยังกะหมาพิศพยายามเขียนให้ตัวมันเล็กกว่านี้อีกหน่อย ชิวะ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานกำลังพยายามอยู่แล้วครับ เมื่อก่อนรับประทานผมเขียนโตกว่านี้หลายเท่า สามตัวแกลงได้หนึ่งหม้อ เดียวนี้รับประทานเล็กลงกว่าเก่ามาก คุณครูท่านกวดขันครับ เรื่องลายมือ”

พลพลิกดูหน้าต่อไปแล้วหัวเราะก๊าก

“แกจคกลับกันไป แกจคว่าวันเข้าพรรษาคือวันแรม 1 ค่ำเดือน 11 และวันออกพรรษาคือวันขึ้น 15 ค่ำเดือน 8 ความจริงวันเข้าพรรษาคือวันขึ้น 15 ค่ำเดือน 8 ส่วนวันออกพรรษาคือวันแรม 1 ค่ำเดือน 11”

เจ้าแห้วยกมือเชกกบาลตัวเอง

“ว่า...รับประทานผมจืดไม่ใคร่ทันครับ เผลอ ๆ ไหล ๆ ขอบคุณนะครับที่กรุณา
ช่วยเตือนผม”

พล พืชราภรณ์พลิกดูหน้าต่อ ๆ ไป และแล้วเขาก็แลเห็นรูปถ่ายขนาดโปสเตอร์
ของหญิงสาวหน้าแจ่มคนหนึ่ง ปรากฏอยู่ในสมุดปกแข็งเล่มนี้ ซึ่งเป็นรูปถ่ายสองในสามส่วน
พลหยิบรูปออกมาดูทันทีแล้วโยนสมุดไปบนโต๊ะ เสียหงวนกับนิกร ดร.ดิเรกเข้ามาขึ้นข้างหลังพล
ดูรูปถ่ายหญิงสาวผู้เลอโฉม และกำลังยิ้มอย่างสวยเก๋

“เอ้อเฮอ” อาเสี่ยอุทาน “นี่รูปนางงามที่ไหนวะอายเหี้ยว สวยกว่านางสาวไทยตั้ง
เยอะเยอะ”

นิกรกระตุกรูปสาวสวยไปจากมือพลแล้ววิ่งไปดูริมห้องตามลำพัง เขาตื่นตะลึงใน
ความงามของหล่อหน้าเหลือที่จะกล่าวถึงกับเผลอตัวร้องยี้เก้อออกมา

“ແປສບພພັກຕຣ໌
ເຈົ້າຂ່າງງາມນ້ຳຣັກນ້ຳພິສມຍ໌
ປາກແກ້ມຄື້ວາງແມ່ເອ້ຍຂ່າງງາມພຣ້ອມ
ຂ່າງນ້ຳຣັກນ້ຳຄອມເສ້ຍນີ້ຣະໄຣ
ເຫັນຣູບຍັງນີ້ຣັກດຶງເຢັຍງນີ້
ຖ້າໄດ້ເຫັນມາຣຣີຈະເຢັຍງໄພນ
ເໝືອນອັປສຣສວຣຣຣ໌ຖີ່ຣະສັນຫົວໃຈ”

แล้วนิกรก็เดินเข้ามาหาเจ้าแห้วอย่างร้อนรน

“รูปใครวะอายเหี้ยว”

เจ้าแห้วยิ้มอย่างปลาบปลื้ม

“รับประทานดูลายเซ็นข้างหลังซีครับ”

นายจอมทะเล้นพลิกดูข้างหลังภาพทันที แล้วเขาก็อ่านตัวอักษรหวัดแกมบรรจง
ตัวเล็ก ๆ ซึ่งเป็นลายมืออันสวยงามด้วยเสียงอันดัง

มอบให้นายแห้วศิษย์ที่ดีของครู

ทัศนีย์ ทวีสุวรรณ

“อายเหี้ยว” พลร้องขึ้นดัง ๆ “ครูแกหรือนี่”

เจ้าแห้วยิ้มแก้มแทบแตก

“รับประทานक्रमุขครับ ครูสอนกวดวิชาป.3 ป.4 ที่โรงเรียนเนรมิตวิทยาคาร
คุณครูทัศนีย์กรุณาผมมากได้เอาใจใส่สอนผมเป็นพิเศษเพราะผมช่วยล้าง และเช็ดรถเปียตจิวให้
คุณครูทุกวันเพื่อแสดงความกตัญญูทดแทนที่ต่อท่าน”

พลจู้ปาก

“สวยมากทีเดียว แต่งงานหรือยังวะ”

“โอย ยังครับ รับประทานฟุ้งแตกเนื้อสาวเมื่อสองสามวันนี้เองแหละครับ
รับประทานอายุในราว 22 ปีเท่านั้น ผิวพรรณเปล่งปลั่ง ถ้าเป็นรถยนต์ก็เท่ากับว่ายังอยู่ในอู่ ไม่เคย
นำออกมาใช้เลย รับประทานอ่อนหวานน่ารัก และจี๋อายครับ พุดเสียงเบาแทบไม่ได้ยิน
รับประทานเป็นครู ป.ป. ครับ สอนเก่งมาก”

เสียงหงวนถามขึ้นทันที

“นักเรียนโต ๆ ขนาดควายอย่างแกมีไหมวะ”

“รับประทานมีสามสี่คนครับ แต่อายุอย่างมากที่สุดก็ในราว 20 กว่า ๆ”

อาเสียดังรูปถ่ายแม่ครูสาวมาจากนิกรพิจารณาคุสักรู้แล้วกล่าวกับเจ้าแห้ว

“พรงนี้เข้าไปสมัครเรียนด้วยคน เขาเก็บค่าเล่าเรียนยังงัย”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานเก็บเป็นเดือนครับ เดือนละ 120 บาท ชำระล่วงหน้า”

นิกรพุดโพล่งทันที

“กันไปเรียนด้วยอ้ายหงวน ครูสวย ๆ อย่างนี้น่าเรียนเหลือเกินวะ อย่างน้อยเราก็มี
โอกาสได้นั่งชมโฉมครุตลอดเวลาที่ครูสอนเรา” แล้วเขาก็หันมายิ้มให้พล “ไปเรียนด้วยกัน
ไว้พล”

พลยิ้มเป็น

“ตกลง พรงนี้ไปสมัครด้วยกัน แต่ว่า เราจะให้ใครพาไปฝากละ”

เจ้าแห้วว่า “รับประทานไม่ต้องมีผู้ปกครองพาไปฝากหรอกครับ เพราะเป็น
โรงเรียนกวดวิชา รับประทานไปสมัครทางโรงเรียนที่รับโดยไม่เลือกเพศวัย และอายุ รับประทาน
ผู้หญิงผู้ชายรวมกันครับ”

“ออไรน์ ออไรน์” คร.ดิเรกพุดขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ “ฝรั่งไปเรียนด้วยคน แต่
สงสัยว่าความรู้อย่างไอครูจะสอนได้อย่างไร”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือมมองคุณนายแพทย์หนุ่มอย่างขบขัน

“รับประทานถ้าคุณหมอไปเรียนเพื่อหาความรู้ก็ป่วยการไปครับ แต่ถ้าคุณหมอ
รับประทานอยากจะไปนั่งดูครูสวย ๆ ของผมก็ไปเรียนได้ แต่ต้องแกล้งทำเป็นไปเรียนกวดวิชา
ป.3 ป.4”

“ออไรน์ ออไรน์” แล้วเขาก็แยงรูปครุทัศนีย์มาจากเสียงหงวน

สี่สหายต่างยอมรับว่าเจ้าของรูปถ่ายนี้เป็นหญิงสาวที่สวยงามที่สวยสคราญตา หากที่จะหาใครเปรียบได้ ยิ่งมองก็ยิ่งเห็นว่าเจ้าของภาพนี้งามแลลุ่มแหลมซ้อยที่สุด ทั้งสวยทั้งน่ารักเป็นที่น่าพิศมัยยิ่งนัก

ตอนบ่ายวันรุ่งขึ้น

สี่สหายกับเจ้าแก้วได้มาปรากฏตัวขึ้นที่โรงเรียนเนรมิตวิทยา ในเวลา ก่อน 15.00 น. เล็กน้อย โรงเรียนนี้อยู่ในซอยซอยหนึ่งของถนนสาทรใต้ และอยู่ใกล้ ๆ กับปั๊มน้ำมันของอาเลี่ยนั่นเอง อาเลี่ยจึงฝากรถคาดีลเล็กเก๋งไว้ที่ปั๊มน้ำมันของเขา แล้วพาเพื่อนเกลอทั้งสามกับเจ้าแก้วมาโรงเรียนเนรมิตวิทยา ซึ่งเป็นโรงเรียนราษฎร์เล็ก ๆ แห่งหนึ่ง สอนนักเรียนชายชั้นประถมปีที่ 1 ถึงมัธยมปีที่ 6 เมื่อนักเรียนเลิกเรียนในตอน 14.30 น. แล้ว ทางโรงเรียนก็เปิดสอนกวดวิชาแก่นักเรียนหญิงชายด้วยวิธีการสอนควบ คือ ป.3 ป.4 ห้องหนึ่ง ม.2 ม.3 ห้องหนึ่ง และ ม.5 ม.6 อีกห้องหนึ่ง การสอนกวดวิชาของโรงเรียนนี้ยังไม่เจริญนัก เพราะเพิ่งเปิดสอนมาได้เพียงครึ่งปีเท่านั้น ประกอบทั้งเจ้าของโรงเรียนยังหาครูอาจารย์ที่ดี ๆ ยังไม่ได้

พล, นิกร, กิมหงวน และดร.ดิเรกได้รับความรู้เจ้าแก้วว่า แม่ครูสาวทัศนีย์ ทวิชสุวรรณเป็นหลานสาวของเจ้าของโรงเรียนนี้ ทัศนีย์ได้ทำหน้าที่เป็นผู้จัดการโรงเรียนเฉพาะแผนกกวดวิชาด้วยมีหน้าที่ต้อนรับนักเรียนใหม่ และรับเงินค่าเล่าเรียน

เจ้าแก้วพาสี่สหายตรงมายังเรือนไม้สองชั้นขนาดใหญ่หลังหนึ่ง ซึ่งเป็นห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถม พล, นิกร, กิมหงวน และดร.ดิเรกต่างแต่งกายเรียบร้อย และไม่หุรหุระอะไร สวมกางเกงขาสั้นสีเทา เสื้อแขนสั้นสีขาว มีกระเป๋าหนังสือคนละกระเป๋า ซึ่งบรรจุหนังสือเรียนแบบเจ้าแก้วมาพร้อม นอกจากนี้ยังมีสมุด ดินสอ ไม้บรรทัด ยางลบมาด้วย

เมื่อมาถึงหน้าห้อง ๆ หนึ่ง เจ้าแก้วก็กระซิบกระซาบบอกเจ้านายของเขาวา

“รับประทานครูทัศนีย์อยู่ในห้องนี้ครับ แต่พอบ่ายสามโมงก็จะไปเข้าห้องสอนนักเรียนนั่งคุยกันตามที่ต่าง ๆ รอบโรงเรียนนี้แหละครับ เป็นพวกกวดวิชา มี 3 ห้องด้วยกันครับ”

พลมองซ้ายมองขวาแล้วกระซิบกับเจ้าแก้ว

“จำไว้นะอ้ายแก้ว ต่อหน้าครู หรือนักเรียนแกจะต้องแสดงตัวว่าแกเป็นเพื่อนพวกเรา ถ้าขึ้นพูดเคารพนอบนอบกับพวกเราเป็นโดนตะแค้น ๆ”

เจ้าแก้วยัดหน้าอกขึ้นวางท่าภาคภูมิใจแล้วกล่าวกับสี่สหายอย่างเพื่อนฝูง

“เฮ้ย.....ตามกันเข้าไป”

นิกรยกมือเขกกบาลเจ้าแก้วเสียงดังสนั่น

“ยังก่อน อย่าเพิ่งตีเสมอ ต้องอยู่ต่อหน้าครู หรือนักเรียน”

เจ้าแก้วชักฉิว

“รับประทานก็นักเรียนสามสี่คนกลุ่มนั้นกำลังมองเราอยู่นี้ครับ”

สี่สหายกันไปมองดูแล้วหัวเราะหึ ๆ ไปตามกัน

“จริงของแก ขอโทษที” นิกรพูดยิ้ม ๆ

เด็กนักเรียนรุ่นหนุ่มคนหนึ่งเดินมาพอดี เจ้าแห้วบนพื้พ้ำว่า

“เล่นเขกกบาล เดี่ยวเดือคขึ้นมากี้จะเตะเข้าให้เท่านั้น”

นิกรกระซิบถามเจ้าแห้ว

“พูดเล่น ๆ หรือพูดจริง ๆ”

“รับประทานพูดเล่น ๆ นะซีครับ” พุดจบเจ้าแห้วก็เดินนำหน้าพาสี่สหายเข้าไปใน
ห้องทำงานของอาจารย์ใหญ่โรงเรียนเนรมิตวิทยา แต่เป็นเวลาเลิกเรียน และอาจารย์ใหญ่กลับไป
บ้านแล้ว

หญิงสาวเจ้าของร่างสูงโปร่ง ใบหน้าโสภา หรือที่เรียกว่าไฉไลเป็นบ้านคนหนึ่ง
กำลังนั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะของอาจารย์ใหญ่อยู่อย่างเงียบ ๆ หล่อนคือทัศนีย์ ทวิษฐวรรณ ครูกววิชา
ป.3 ป.4 ซึ่งเป็นหลายสาวของเจ้าของโรงเรียนนี้ ตอนกลางวันหล่อนเป็นครูนักเรียนชาย และเป็น
ครูชั้นมัธยม 6 ก. ของโรงเรียนนี้ พอโรงเรียนเลิกก็สอนกววิชาจนค่ำ ซึ่งนับว่าหล่อนต้องเหน็ด
เหนื่อยไม่น้อย ทัศนีย์แต่งกายเรียบร้อยแบบแม่พิมพ์ของชาติ สวมกระโปรงสีกรมท่า เสื้อชั้นนอก
คอปกสีขาวสะอาดตา

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินเข้ามาในห้อง แม่ครูสาวก็เงยหน้าขึ้นมองดู เจ้าแห้ว และ
สี่สหายกระพุ่มมือไหว้หล่อนอย่างนอบน้อม และพากันเข้ามายืนหน้าโต๊ะทำงานของหล่อน

“คุณครูครับ เพื่อนของผมสามสี่คนนี้มาสมัครเรียนกววิชา ป.3 ป. 4 ครับ เขาอยู่
บ้านใกล้ ๆ ผมครับ”

ทัศนีย์มองดูสี่สหายอย่างตื่น ๆ บุคลิกลักษณะของพล, นิกร, กิมหงวน และ
ดร.ดิเรกไม่บอกว่าเป็นคนไร้การศึกษาเลย แต่แล้วหล่อนก็คิดว่าความโอ้อาภาภูมิของคนเรา
นั้นไม่แน่ว่าจะเป็นคนมีการศึกษาดีเสมอไป หล่อนเคยรู้จักพระเอกภาพยนตร์ไทยที่มีชื่อเสียงและ
เป็นหนุ่มสังคมคนหนึ่งซึ่งอ่านหนังสือไม่ออก และเขียนหนังสือไม่เป็น ชายหนุ่มเพื่อนบ้านของ
หล่อนคนหนึ่งซึ่งเป็นนักกีฬาซำไฟ แต่มีความรู้อ่านออกเขียนได้เท่านั้น

หล่อนรู้สึกกระดากใจเล็กน้อย ที่หล่อนจำเป็นต้องพูดกับสี่สหายในฐานะครูกับ
ลูกศิษย์

“นั่งซีจ๊ะ นายแห้วช่วยไปยกเก้าอี้ตัวนั้นมาด้วยเธอจะได้นั่ง”

สี่สหายต่างทรุดตัวนั่งอย่างสงบเสงี่ยมบนเก้าอี้ไม้คนละตัว ทุกคนมองดูแม่ครู
สาวอย่างชื่นชม นิกรเกือบจะพลอดตัวร้องยี้เกชม โนมหล่อนออกมาแล้ว

“เธอสี่คนเคยมีพื้นฐานความรู้เดิมแค่ไหน เดี่ยวก่อน.....ขอโทษ.....บอกชื่อ
เธอให้รู้จักเสียก่อน” หล่อนพูดยิ้ม ๆ

“ผมชื่อพล พัทธาภรณ์ครับคุณครู”

“ขอบใจมาก แล้วเธอละ” พุดพลางจืดชื่อพลลงบนสมุด

“ชื่อผมไม่ใคร่จะเพราะหรือครับ” อาเสี่ยพูอย่างกระดากกระเดื่อง

“ไม่สำคัญหรือจะ ครูก็ชื่อไม่เพราะเหมือนกัน”

“อู๋ตาย คุณครูของผมดีดี พุดให้กำลังใจอย่างนี้ น่าเรียนกับคุณครูเหลือเกิน
ครับ ผมชื่อกิมหงวน ไทยแท้ครับ”

หล่อนหัวเราะเบา ๆ จดชื่อเสี่ยกิมหงวนลงไปในสมุด

“ก็เพราะคินี่เธอ อ้า...เธอละชื่ออะไร”

“นิกร การณรงค์ครับ”

ทัศนีย์จดลงสมุดโน้ตเพื่อหล่อนจะได้จำไว้ พอเงยหน้าขึ้นสบตากับนายแพทย์
หนุ่ม ดร.ดิเรกก็กล่าวขึ้นทันที

“ผม.....ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ครับ”

“ชื่อเธอเพราะมาก คล้าย ๆ กับนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ของไทยเราคนหนึ่ง คือ
ด็อกเตอร์ดิเรก แต่นามสกุลของท่านว่าอย่างไรฉันลืมไปแล้ว” พุดจบหล่อนก็จดชื่อ และนามสกุล
ของนายแพทย์หนุ่มลงบนสมุดโน้ต

แม่ครูสาวมองคูหน้าสี่สหายทีละคน นัยน์ตาของหล่อนหวานฉ่ำแจ่มใสเหมือน
ดวงดาว ริมฝีปากที่เผยอจิ้มลิ้มน่ารัก หล่อนสวยสะอาดบาดใจอย่างยิ่ง

“เธอมีพื้นความรู้เดิมแค่ไหน” หล่อนถามพลเบา ๆ

“ผมเคยเรียนแค่ประถม 3 ครับคุณครู แต่นั่นนานมาแล้วครับ”

“เรียนที่ไหน”

“โรงเรียนประชาบาลวัดราษฎร์ลิ่งจ้อครับ”

ทัศนีย์ผลอดตัวหัวเราะคิก

“ชื่อวัดอย่างนี้ก็มีด้วยหรือเธอ” หล่อนถามเสียงหัวเราะ

พลยิ้มแห้ง ๆ

“วัดราษฎร์ศรัทธา หรือยัง ใจผมก็ลืมไปแล้วครับ เป็นวัดบ้านนอก แต่ผมจำได้
ว่าที่วัดนั้นมีลิงอยู่สองตัวผมกับนิกรเพื่อนผมเรียนอยู่ด้วยกัน พอสำเร็จประถม 3 ก็มาอยู่กรุงเทพ ฯ”

หล่อนพยักหน้ารับทราบแล้วยิ้มให้เสี่ยหงวน

“เธอละ อยู่โรงเรียนไหน”

อาเสี่ยยิ้มอาย ๆ

“ผมอยู่เบญจมราชาลัยครับคุณครู”

“เอ๊ะ นั่นมัน โรงเรียนผู้หญิง”

“ถูกละครับ ผมเคยเป็นภารโรงอยู่นั่น

“ฉัน ไม่ได้ถามถึงการทำงานหรือนายกิมหงวน ฉันถามถึงพื้นความรู้ หรือ
สถานศึกษาเดิมของเธอ”

“อ้อ ผมเป็นนักเรียนประชาบาลเหมือนกันครับ เรียนอยู่บ้านนอกโรงเรียน

ประชาบาลวัดกระบุงทะเลดู พออยู่ประถม 3 เตี้ยผมอพยพมาอยู่กรุงเทพ ฯ เลขต้องออกจากโรงเรียน
ครับ ที่ไม่ได้เรียนต่อเพราะตอนนั้นยากจนมาก อย่างที่เรียกว่าหาเช้ากินค่ำแหละครับ บางที่ต้อง
อดข้าวตั้ง 10 วัน”

ทัศนีย์ยิ้มน่ารัก

“อดข้าว 10 วันเธอไม่ตายหรือ”

“ไม่ตายหรอกครับ ผมทานแซนวิชบ้าง ไก่ย่างหรือสลัดบ้าง”

“นั่นหรือคนจน”

“อ้อ เศษอาหารที่ท่านผู้ดีมีเงินเขากินเหลือล่ะครับ ผมเป็นบ๊วยอยู่ภัตตาคาร
ครับคุณครู”

แม่ครูสาวยิ้มให้สี่สหาย

“เธอสี่คนต่างมีพื้นความรู้แค่ประถมปีที่ 3 และเป็นลูกศิษย์ที่มีอายุมากที่สุดของ
ฉัน ถ้าเธอไม่รังเกียจว่าครูเป็นเด็กกว่าเธอ ฉันก็จะยินดีจะรับเธอไว้เป็นนักเรียนกวดวิชา และจะ
พยายามให้ความรู้เธออย่างดีที่สุดเพื่อให้เธอสอบ ป.4 หรือประโยคประถมได้ในปีนี้”

สี่สหายต่างยกมือไหว้แม่ครูสาวพร้อม ๆ กัน

“ขอบคุณครับคุณครู เรื่องอายุไม่สำคัญครับ คนแก่โง่กว่าเด็ก ๆ หมดไป ผมสี่
คนขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของคุณครูนับแต่วันนี้เป็นต้น ไปนะครับ” นิกรพูดอย่างคล่องแคล่ว “เรา
ซื้อหนังสือตำรามาเรียบร้อยแล้วครับ ชื่อแบบเดียวกับนายแห้ว”

“อ้อ ดีทีเดียว เป็นอันว่าทางโรงเรียนจะรับเธอสี่คนไว้เป็นนักเรียนกวดวิชาชั้น
ป.3 ป.4 นับแต่วันนี้ และเริ่มเรียนกันทีเดี๋ยวนะ แต่ว่าขอให้ชำระเงินค่าเล่าเรียนเสียก่อนตามระเบียบ
гимหงวนล่วงหน้าสิครับ”

“คนละเท่าไรครับคุณครู”

“คนละ 120 บาทต่อเดือนจ้ะ”

สี่สหายส่งธนบัตรใบละร้อยบาท รวม 5 ฉบับให้แม่ครูสาว ต่อจากนั้นทัศนีย์
ก็เขียนใบเสร็จรับเงินให้ แล้วส่งแบบฟอร์มใบมอบตัวให้สี่สหายกรอกข้อความคนละฉบับ

เพราะต้อนรับนักเรียนใหม่ ครูทัศนีย์จึงเข้าห้องทำการสอนเข้าไปประมาณ 10
นาที หล่อนพาสี่สหายกับเจ้าแห้วมาในห้องเรียนท่ามกลางเสียงจ้อกแจ้กจอแจของนักเรียนชาย
หญิงประมาณ 20 คน นักเรียนต่างลุกขึ้นยืนตรงก้มศีรษะกระทำความเคารพแม่ครูสาวโดยหัวหน้า
ขึ้น เมื่อทัศนีย์บอกให้นักเรียนนั่งพวกนักเรียนชายหญิงก็พากันหัวเราะกึกกักมองดูสี่สหายอย่าง
ขบขัน

“ไอ้โฮ นักเรียนโคงไว้อย่างไร แก่แล้วยังมาเรียนอีก”

นิกรทำปากแเบะเหมือนกับจะร้องไห้

“คุณครูอะ นายคนนั้นว่าผมอะ”

ครูทัศนีย์ทำตาเขียวกับนักเรียนหนุ่มคนหนึ่ง

“การศึกษาทุกคนย่อมมีสิทธิ และเสรีภาพที่จะเรียนได้โดยไม่จำกัดวัย และอายุ เธอไม่ควรจะเยาะเย้ยเขา ควรจะชมเชยเขาที่เขาอุตส่าห์มาหาความรู้ร่วมกับพวกเธอ”

เด็กหนุ่มคนนั้นหน้าจ้อย ครูทัศนีย์ให้พล, นิกร, กิมหงวน และดร.ดิเรกนั่งโต๊ะหน้าชั้นเรียน ซึ่งเจ้าแห้วก็พลอยถือโอกาสนั่งแถวหน้าด้วย แล้วครูทัศนีย์ก็อธิบายให้สี่สหายเข้าใจว่าการเรียน เรียนวันละ 3 ชั่วโมง ๆ ละวิชา แต่ในวิชาหนึ่ง หรือชั่วโมงหนึ่งครูจะสอนอย่างรวดเร็วและรวบรัด ขอให้สี่สหายตั้งอกตั้งใจเรียนให้มาก ซึ่งตามตารางสอนวันนี้ชั่วโมงนี้เป็นวิชาสุขศึกษา

นักเรียนโค้งทักคนต่างเปิดกระเป๋าหนังสือเรียนหยิบสมุดปกแข็ง ดินสอ, ไม้บรรทัด ขางลบออกมาเตรียมจด บรรยากาศในห้องเรียนครึกครื้นขึ้น เมื่อสี่สหายของเราเข้ามาร่วมเรียนกับเด็ก ๆ คราวลูกหลาน

ครูทัศนีย์ยืนเด่นอยู่หน้ากระดานดำ ท่าทางของหล่อนสมารถสมกับเป็นครูหรืออาจารย์

“ชั่วโมงนี้เป็นชั่วโมงสุขศึกษา ซึ่งครูจะถือโอกาสทบทวนวิชาสุขศึกษาเท่าที่ครูได้สอนพวกเธอไปแล้ว อย่าลืมว่านักเรียนทุกคนเรียนกวดวิชาทางลับ ฉะนั้นครูจะต้องสอนให้เร็วที่สุดเพื่อให้ทันตามหลักสูตรของชั้น ป.3 ป.4 ในเวลาหนึ่งปี และชั่วโมงเรียนของพวกเธอก็มีน้อยอ้อ....ตอบฉันทิ นายสมบัติ อาหารคืออะไร”

เด็กหนุ่มในวัย 18 ปี ลุกขึ้นยืนแล้วตอบฉันทิ

“อาหารคือสิ่งที่เรารับประทานเข้าไป และมีประโยชน์ต่อชีวิตเรารับ เพราะอาหารยอมไปเลี้ยงส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้เจริญเติบโตขึ้น”

ครูทัศนีย์ยิ้มน่ารัก

“ดีมาก เป็นอันว่าเรารู้แล้วว่าอาหารมีประโยชน์ต่อร่างกาย ทีนี้ครูอยากจะทราบ ว่าอาหารจำพวกโปรตีนได้จากอะไร และมีประโยชน์อะไร”

นักเรียนยิ้มแห้ง ๆ ไปตามกัน ทัศนีย์มองไปรอบ ๆ แล้วถามเจ้าแห้ว

“ตอบซินายแห้ว โปรตีนได้จากอะไร และมีประโยชน์อะไร”

เจ้าแห้วลุกขึ้นยืน ทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้ ดร.ดิเรกกระซิบบอกเขา ๆ เจ้าแห้วจึงยิ้มออกมาได้ แล้วตอบครูอย่างภาคภูมิใจ

“โปรตีนมีเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ครับ เช่น ปลา, เป็ด, ไก่, หมู, เนื้อ ประโยชน์ของมันให้ร่างกายเจริญเติบโตซ่อมแซมสิ่งที่สึกหรอของร่างกาย เป็นต้นว่า คนขาขาดแขนด้วน กินอาหารโปรตีนมาก ๆ แขน และขาจะงอกออกมาได้อีก”

ครูทัศนีย์หัวเราะก๊ิก

“ตอนแรกก็ตอบถูกแต่ตอนหลังชักและ อ้าว....นายนิกรนั่งสัปหงกเสียแล้ว จะมาเรียนหรือมานั่งหลับจ๊ะ”

นิกรสะดุ้งเฮือกลืมตาโพลงแล้วลุกขึ้นยืนพูดกับครูสาวอย่างคล่องแคล่ว

“ผมขอตอบแทนนักเรียนทั้งห้องนะครับ อาหารจำพวกต่าง ๆ และประโยชน์ของมันมี 4 จำพวกคืออาหารเนื้อ โปรตีน อาหารแป้งคาร์โบไฮเดรต อาหารไขมัน และอาหารจำพวกแร่ และเกลือ โปรตีนได้จากเนื้อสัตว์ คาร์โบไฮเดรตได้จากข้าว ผัก ผลไม้ น้ำตาล ไขมันได้จากมันของสัตว์ และของพืชแร่ และเกลือได้จากผัก ผลไม้ ดับสแตว์ น้ำมัน และไขช่วยบำรุงกระดูก บำรุงโลหิต ย่อยอาหาร ไขให้หอมสะอาด”

แม่ครูสาวยิ้มให้เขา

“โอ...เธอเก่งมากนิกร เธอตอบได้ดีทีเดียว”

นิกรยิ้มอาย ๆ

“ผมเคยเรียนมาแล้วครับ ยังจำได้ครับ”

ทัศนีย์ทบทวนวิชาสุขศึกษาต่อไป หล่อนตั้งปัญหาถามนักเรียนทีละคนจนเกือบทั่วห้อง ในที่สุดหล่อนก็ถามเสียหงวน

“เธอตอบฉันซินายกิมหงวน น้ำเป็นอาหารของคนเราหรือเปล่า”

อาสาเสียค่อย ๆ ลูกขึ้นยืน พวกนักเรียนเด็ก ๆ หัวเราะกันลึกลึก เสียหงวนจึงมองดูหน้าแม่ครูสาวอย่างไม่วางตา เพราะพึงพอใจในความงามของหล่อน

“คุณครูหมายถึงน้ำเฉย ๆ หรือน้ำเหล้าครับ”

“น้ำจะ น้ำธรรมดาไม่ใช่เหล้า ครูอยากทราบว่าน้ำเป็นอาหารหรือเปล่า”

“ว่า....คุณครูไม่รู้แล้ว คุณครูจะมาสอนพวกผมได้อย่างไรกันครับ”

นักเรียนทั้งชั้นหัวเราะครืน ทัศนีย์หน้าอตันที่

“ครูรู้ และเข้าใจดี แต่ครูอยากจะให้เธอตอบจึงต้องถามอย่างนั้นตามวิธีการสอน”

“อ้อ...ผมรู้ซีครับ น้ำไม่ใช่อาหาร แต่เป็นสิ่งช่วยอาหาร และขับสิ่งโสโครกออกจากร่างกาย เช่น อุจจาระ ปัสสาวะ และเหงื่อของเราครับ สิ่งที่มีชีวิตต้องค้ำน้ำมาympก็มองเพ่ง”

ทัศนีย์ไม่สู้ชอบหน้าเสียหงวนเท่าใดนัก หล่อนโบกมือให้กิมหงวนนั่ง แล้วตั้งปัญหาถามนักเรียนต่อ ๆ ไป หล่อนทบทวนวิชาสุขศึกษาอย่างรวดเร็ว เมื่อนักเรียนตอบไม่ได้ก็ช่วยอธิบายให้ทราบ ในที่สุดหล่อนก็ถามพล พัชรภรณ์

“เธอช่วยตอบครูหน่อยพล ครูได้ถามอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายมาหลายข้อแล้ว ทีนี้ครูอยากทราบว่าปอดของเรามีลักษณะอย่างไร ตั้งอยู่ที่ไหน มีขนาดเท่าใด”

พลลุกขึ้นยืนทำตาเข้าสู่กับครูของเขา

“ผมอยากจะทำคุณครูเหลือเกินครับ แต่ว่าผมเสียใจเหลือเกินที่ผมตอบไม่ได้ ผมรู้แต่ว่าปอดอยู่ใกล้ ๆ หัวใจเท่านั้น”

ครูทัศนีย์ยิ้มให้เขา

“เมื่อก่อนนี่เธอไม่เคยเรียนหรือ”

“เคยครับ แต่จำไม่ได้”

“ถ้ายังงั้นก็จำไว้ละ ปอดอยู่ระหว่างข้างขวาและข้างซ้ายของหัวใจ ลักษณะ

ของมันเป็นถุงหัด และยึดได้ รูปร่างคล้ายผลมะตูมตัดครึ่งแต่คงไม่ใหญ่เท่าผลมะตูม เธอรู้จักผลมะตูมไหม”

พลยิ้มแห้ง ๆ

“รู้จักครับ ที่เขามาจิ้มกะปียวานรับประทานไข่ไหมครับ แกงสาวยั่วกับปลาทุกลี
ใส่มะตูมเหมือนกัน”

ครูทัศนีย์ผลอดตัวหัวเราะคิก

“นั่นมันมะดันจะไม่ใช่มะตูม มะตูมนะผลมันใหญ่ ที่เขาเชื่อมขายจีนโต ๆ ปอด
ของเราก็คล้าย ๆ ผลมะตูมตัดอยู่ติดกับหัวใจ และเส้นโลหิตใหญ่จากส่วนต่าง ๆ ของร่างกายรอบ
ปอดมีเส้นโลหิตฝอย ปอดด้านซ้ายโตกว่าด้านขวาเล็กน้อย”

“โน.....” ดร.ดิเรกซึ่งนั่งฟังครูอธิบายร้องลั่น “ปอดด้านขวาโตกว่าด้านซ้ายครับ”

ทัศนีย์หันมาทักนายแพทย์หนุ่ม หล่อนนั่งสักรูก็ยิ้มเจื่อน ๆ เต็มไปด้วยความ
กระดากอาย

“ถูกของเธอแล้วดิเรก ฉันจำผิดไป ฉันชอบใจเธอมากที่เธอทักทั้งฉัน ปอด
ข้างขวาคนเราโตกว่าข้างซ้าย”

ดร.ดิเรกยิ้มแป้น

“แล้วส่วนบน และส่วนล่างของปอดอยู่ตรงไหนสะคุณครู”

“อ้า...ยังงี้ก็ไม่ทราบ” หล่อนตอบอ้อมอ้อม

“ส่วนบนของปอดอยู่เกือบถึงต้นคอครับ ส่วนล่างติดกับกะบังลม”

“โอ.....เธอเก่งมากทีเดียว ทำไมเธอรู้ละเอียดอย่างนี้”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“ดิเรกมันเคยทำงานเป็นคนขายยาอยู่ที่ร้านหมอร้านหนึ่งครับ ก็พอมีความรู้นิด ๆ
หน่อย ๆ ครูถามผมบ้างซีครับ ผมอยากให้ครูถามผมคนเดียว และพูดกับผมคนเดียว ครูใส่น้ำหอม
ยี่ห้ออะไรนะสะ ฮ่อม...หอม”

ทัศนีย์ยิ้มให้อาเสี

“ยี่ห้อหลังคาแดงจ๊ะ”

อาเสีทำคายน

“เฮ้อะ เฮ้อะ ผมเคยไปอยู่มาหลายครั้งแล้วครับ” พุดจบเขาก็สะอึกโหยง แล้ว
ยกมือกุมท้ายทอยหันไปทางหลังชั้น “ครูสะ มีใครเอาหนังสือขี้กิ้งหัวผม”

นักเรียนทั้งชั้นหัวเราะคิกคักไปตามกัน แม่ครูสาวมองไปทางหลังชั้นแล้ว

พุดเปรย ๆ

“อย่าเล่นซุกซนอย่างนี้จ๊ะ ยิงท้ายทอย ยิงทำไม ถ้ายังก็ต้องยิงให้ถูกลูกนัยน์ตา”
แล้วครูทัศนีย์ก็ทบทวนวิชาสุขศึกษาให้นักเรียนต่อไป ซึ่งวิชานี้ก็คือคล้ายวิชาแพทย์

เบื้องต้น ครูทัศนีย์สอนผิดพลาดไปหลายครั้ง และทุกครั้งนายแพทย์หนุ่มได้คัดค้าน และอธิบายให้
หล่อนเข้าใจ บางขณะก็ผลอต้ออธิบายให้ละเอียดลออ ราวกับว่าหล่อนเป็นนิสิตแพทย์
ทัศนีย์เป็นหญิงสาวที่ขี้อาย เมื่อสอนผิดพลาดไป และถูกลูกศิษย์ทักท้วง หล่อนก็อับอายไม่น้อยจน
ไม่อยากจะสอน

ก่อนจะหมดชั่วโมงนั้น ทัศนีย์ได้ทบทวนถึงการวินิจฉัยโรค แต่หล่อนก็สอนได้
เท่าที่หล่อนมีความรู้ในวิชาสุศึกษาเท่าที่เรียนมา เมื่อถูกนักเรียนบางคนซักบางที่หล่อนก็งุนงง
หรือตอบอ้อมอ้อม

ดร.ดิเรกชักฉิวแทนครูสาวของเขา ก็หันไปทำตาเขี้ยวกับนักเรียนหนึ่งคนหนึ่ง
ซึ่งพยายามซักคล้ายกับจะลองภูมิครู นายแพทย์หนุ่มเผ่นพรวดลุกขึ้นยืนเดินออกมาจากโต๊ะเรียน
ของเขาแล้วหันหน้าไปทางนักเรียนทั้งชั้น

“เฮ้... ยูชกกว้างขวางเกินขอบเขตของวิชาสุศึกษา อย่างนี้เป็น การลองภูมิครูจะ
ถ้าอยากรู้รายละเอียดในเรื่องโรค หรือวิชาแพทย์ยูถามไฉนดีกว่า”

นักเรียนหนุ่มร่างใหญ่ผู้นั้นมองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างขบขัน

“ลือเป็นนักเรียนเช่นเดียวกับอ้าว ลือจะรู้ดีกว่าอ้าวได้อย่างไรบอกหน่อยเถอะวะ
โรคดิฟทีเรียนะมันมีอาการยังไง”

ดร.ดิเรกหัวเราะอย่างขบขัน

“อ้ายหนู โรคคอติบมันเป็นเรื่องเล็กสำหรับไอ อาการของดิฟทีเรีย หรือไข้คอติบ
ก็คือเจ็บคอ และเป็นหวัดในระยะแรก มีเยื่อบาง ๆ ในลำคอทำให้หายใจไม่สะดวก ถ้าเป็นมากตาย
แหงเพราะหายใจไม่ออกนั่นเอง โรคไข้คอติบติดต่อกันง่าย และนำลายคนไข้ หรือใช้เสื้อผ้าของ
ใช้ร่วมกัน”

นักเรียนหนุ่มยิ้มให้ดร.ดิเรก

“ลือแน่เหมือนกัน ทีนี้อ้าวจะถามหน่อย ครูสอนว่าถ้างูกัดใช้ผ้า หรือเชือกรัดเหนือ
แผล แล้วรีบส่งสถานเสาวภา”

“อไรน์ แล้วยังไง”

“ตั้งต่างว่าอ้าวถูกงูกัดที่หน้าผาก อ้าวจะเอาผ้าหรือเชือกรัดตรงไหนดี”

นายแพทย์หนุ่มลืมหันตาโพลง

“ก็รัดคอซิไวย”

นักเรียนหนุ่มสะอื้นโหยง

“อ้าวก็ตายนะซี”

“ตายก็ช่างลือปะไร ไม่ใช่อ้าวนี้หว่า” พูดจบดร.ดิเรกก็หันมาทางแม่ครูสาว แล้ว
ก้มศีรษะโค้งคำนับหล่อน “ประธานโทษนะครับคุณครู เท่าที่ผมถือวิสาสะลุกขึ้นสอนนักเรียน
แทนคุณครู ทั้งนี้ก็เพราะนักเรียนคนนั้นมีเจตนาลองภูมิคุณครูครับ ผมทนนิ่งอยู่ไม่ได้”

สาวสวยมองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างกระดากอายแต่ก็นึกชมเขา

“นายดิเรกบอกฉันว่าเธอมีความรู้เดิมสำเร็จชั้นอะไรนะ”

“แะะ แะะ ป.3 ครับ”

“ฉันไม่อยากจะเชื่อเลย”

“โห...เชื่อผมเถอะครับ ผมเรียนมาน้อยมาก แต่ผมเป็นคนฉลาดชอบหาความรู้ใส่ตัวครับ ทำงานอยู่ร้านหมอกี่พยายามหาความรู้จากหมอ หรือพยาบาล แะะ แะะ ผมเผชิญชีวิตมามากครับ เห็นโรคมามากมาย”

หล่อนยิ้มให้เขา

“ฉันชอบใจนายดิเรกที่เธอหวังดีต่อฉัน ไปนั่งที่ได้ สำหรับนักเรียนที่เขาคิดลองภูมิฉันนั้นเธออย่าสนใจเจ็บร้อนแทนฉันเลย แล้ววันหนึ่งเขาก็จะคิดได้เอง”

ดร.ดิเรกเดินกลับไปนั่งในท่าทางภาคภูมิใจ พอทอดตัวลงนั่งเสื่อหวงก็เอื้อมมือจับม้านั่งกระชากออก นายแพทย์หนุ่มนั่งลงบนอากาศ ความดึงดูดของโลกก็ทำให้เขาล้มลงก้นกระแทกพื้นดังโครม นักเรียนทั้งชั้นหัวเราะครืน

“โอ๊ย...ครุครับ ฟรุ้งก้นกบหักแล้ว อู...อ้ายหวงแกลึงผมครับคุณครู”

ดร.ดิเรกร้องอุทธรณ์นำสงสาร แล้วค่อย ๆ พุงกายลุกขึ้นด้วยความยากลำบาก พวกนักเรียนต่างพากันหัวเราะงอหาย

ทัศนีย์เม้มปากแน่น มองดูนายแพทย์หนุ่มด้วยความสงสาร แล้วค่อย ๆ หันหน้ามาทางอาสาเสียมหวงหยุดหัวเราะทันทีทันควัน หญิงสาวเดินเข้ามาหยุดยืนหน้าโต๊ะเสื่อหวง อาเสียมทำหน้าครึ้มครั่งแหย

“ทำไมเธอเล่นแกลึงเขายังงี้”

อาสาเสียมร้องไห้โฮ ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนยกหลังมือขวาเช็ดน้ำตา

ผมไม่มีเจตนาหุรอกครับ มือมันยื่นไปกระตุกมันเอง”

ทัศนีย์ก่ล้นหัวเราะแทบแย้

“โตเป็นควายแล้วยังจะร้องไห้อีก ออกไปยืนหน้าชั้นโน้น แล้วกางแขนออกทั้งสองข้างจนกว่าจะหมดชั่วโมง”

“โห.....ผมไม่ใช่ฮีโร่ครับ”

แม่ครูสาวอมยิ้ม แล้วก็รีบทำหน้าบึ้ง

“อย่าขัดคำสั่งฉัน ก่อนจะเรียนเราได้ตกลงกันแล้ว เธอจะตั้งใจเรียน และยอมให้ฉันลงโทษเช่นเดียวกับนักเรียนเด็ก ๆ”

เสื่อหวงเดินร้องไห้สะอึกสะอื้นออกไปยืนหน้าชั้นหันหน้ามาทางนักเรียนแล้วกางแขนออกทั้งสองข้าง นิกรหัวเราะชอบอกชอบใจ

“กระพือปีกหน่อยซีอีแรง”

แม่ครูสาวหันมาทำตาเขิวกับนิกร นายจอมทะเล้นหน้าจ้อยทันที ต่อจากนั้นทัศนีย์สาวสวยก็ทบทวนวิชาสุศึกษาให้เด็กนักเรียนต่อไป

มันเหมือนกับมีอะไรบางอย่างที่บอกให้หล่อนรู้ว่า ลีสหายนักเรียนกวศวิชาลูกศิษย์ใหม่ของหล่อนนี้แกสั่งมาเรียนเพราะพิสมัยในรูปโฉมอันสะคราญตาของหล่อน หล่อนไม่เชื่อแล้วว่าพล, นิกร, กิมหงวน และดร.ดิเรกมีความรู้เพียงชั้นประถมศึกษา เมื่อคิดเช่นนี้ทัศนีย์ก็มีความประหม่ากระดากอาย หล่อนไล่เอาเสื้อกลับไปนั่งโต๊ะตามเดิม และไม่มีแกใจที่จะสอนนักเรียนอีก หล่อนจำใจทบทวนวิชาสุขศึกษาไปจนกระทั่งครบชั่วโมง จึงบอกให้นักเรียนหยุดพักและออกไปจากห้อง ซึ่งการเรียนกวศวิชานี้หนึ่งชั่วโมงหยุดพัก 5 นาทีแล้วเปลี่ยนวิชาใหม่

คณะพรรคลีสหายนางสาวระเคิกคักไปตามกัน กิมหงวนล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบกระป๋องนมหรือออกมาแล้วเดินแจกจ่ายนักเรียนทั่วห้อง

“เราเพื่อนกันวะ ลีเด็กกว่าอ๊วกก็จริงแต่เราก็สามารถเป็นเพื่อนกันได้เพราะเราเรียนกวศวิชาโรงเรียนเดียวกัน และอยู่ห้องเดียวกัน” ลีหงวนพูดกับนักเรียนอย่างคิกคะนอง “อ๊วกกับเพื่อน ๆ ของอ๊วกไม่ใช่คนถือเนื้อถือตัวอะไรหรอก”

นักเรียนชายต่างรับนมหรือจากกิมหงวนสูบกันคนละมวน แต่นักเรียนหญิงปฏิเสธในเวลาเดียวกันนี้เอง นิกรกำลังยืนอยู่ที่หน้าโต๊ะนักเรียนหนุ่มคนหนึ่ง และกำลังสนทนากันอย่างสนิทสนม

เด็กหนุ่มป่องปากกระซิบกระซาบกับนายจอมทะเล้น

“ผมรู้ว่าพวกคุณมาเรียนเพราะชอบครูผม ผมไม่เชื่อละครับว่าพวกคุณมีความรู้ขนาดประถม 4”

นิกรจู้ปาก แล้วก็มลงกระซิบข้างหูเด็กหนุ่มในวัย 18 ปีซึ่งมีท่าทางแก่นแก้ว ไม่ใช่เล่น

“รู้แล้วก็นั่งเฉยเสียอย่าบอกใคร แล้วอ๊วกจะให้รางวัลซื้อวิทยุขนาดจิ๋วให้หนึ่งเครื่องพรุ่งนี้จะเอามาให้”

“จริง ๆ นะครับ”

“เออน่า” นิกรกระซิบ “ถามอะไรหน่อยอ้ายน้องชาย ครูทัศนีย์ของเรานะมีแฟนแล้วหรือยัง”

เจ้าหนุ่มท่าทางก้องแก้งักไห้แล้วแบมือ

“เรื่องนี้ยากที่ผมจะตอบได้ ผมเองได้เห็นหน้าครูก็เฉพาะเวลากวศวิชาวันละสามชั่วโมงเท่านั้นแหละครับ โรงเรียนเล็กก็ต้องรีบกลับไปวัด

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

“ลื้อบวชอยู่วัดไหน”

นักเรียนโคงในวัย 18 ปีสะอื้นโหยงแล้วหัวเราะ

“ไม่ได้บวชครับ ผมเป็นลูกศิษย์วัด”

เสียงระฆังชั่วโมงที่สองดังกังวานขึ้นแล้ว นิกรกลับไปนั่งโต๊ะเรียนของเขา ลีสหายนางสาวพากันมองไปที่ประตูห้องเรียนด้วยความหวังที่จะได้เห็นแม่ครูสาวโสภิต แต่แล้วชาย

หนุ่มร่างยักษ์คนหนึ่งขนาดน้อง ๆ ยักษ์วัดแจ้งก็พาตัวเดินเข้ามา เขาคือครูพลศึกษาของโรงเรียน เนมิตวิทยานั่นเอง รูปร่างของเขาสูงกว่าเสี้ยหงวนเล็กน้อยคือสูง 6 ฟุต 4 นิ้ว หน้าอกกว้างใหญ่ กล้ามเนื้อที่แขน 18 นิ้ว ใบหน้าสีเหลืองริมฝีปากแบะหนา นัยน์ตาพองโต หน้าผากกว้างตัดผม เกรียน เขาสวมกางเกงขาสั้นสีกรมท่า สวมเสื้อยืดแขนสั้นคอกลมแลเห็นกล้ามเนื้อที่หน้าอก และ แขนทั้งสองเป็นมัด ๆ มองดูคล้าย ๆ ยักษ์มากกว่ามนุษย์ ครูพลศึกษาคือครูร้ายมากที่สุด นักเรียนของ โรงเรียนเนมิตวิทยา ทุกคนเกรงกลัวเขามาก เสียงดังราวกับฟ้าผ่า เด็กนักเรียนชั้นประถมหลาย คนออกไปอยู่โรงเรียนอื่นก็เพราะกลัวครูพลศึกษานี้จนถึงกับจับไข้ ผู้ปกครองไม่กล้าให้มาเรียนต้อง ลาออกไปโรงเรียนอื่นตามปกติเขาไม่ใช่ครูกววิชา แต่นาน ๆ ก็เข้าห้องสอนแทนทัศนีย์สักชั่วโมง หนึ่ง หรือวันหนึ่ง ถ้าหากว่าทัศนีย์มีธุระ หรือป่วยไข้ไม่สบาย

นักเรียนต่างลุกขึ้นยืนตรง และก้มศีรษะคำนับครูใหญ่ ซึ่งความจริงเป็นครูน้อย แต่ชื่อใหญ่ และมีรูปร่างใหญ่โตมโหฬารสมชื่อ สีสหายนั่งนิ่งเฉยมองดูครูใหญ่อย่างตื่น ๆ เพราะ ไม่ทราบว่าเป็นใคร จนกระทั่งเจ้าแก้วกระซิบบอกอย่างเพื่อนฝูงตามที่สีสหายกำชับไว้

“รับประทานยินดีไว้ยี้ คนนี้ครูวะ”

ครูใหญ่ยกมือทำสะเอว มองดูสีสหายด้วยแววตาแข็งกร้าว

“ทำไมไม่ยืนทำความเคารพฉัน”

อາเสี่ยหัวเราะ

“น้องชาย นี่มันโรงเรียนกววิชาไม่ใช่สถานเพาะกาย ล้อมาผิดที่เสียแล้ว แม่ ้วยี้ รูปร่างลือมองคล้าย ๆ ตัวไดโนเสาร์วะ ทั้งสูงทั้งใหญ่”

ครูใหญ่ปรีเข้ามาหาгимหงวน ก้มตัวลงเอื้อมมือซ้ายคว้าหน้าอกเสื้ออาเสี่ยกระซก ตัวгимหงวนลอยละลิวข้ามโต๊ะเรียนซึ่งดูเหมือนเขาไม่ได้ออกแรงเลย แล้วเขาก็ยกมือชี้หน้าอาเสี่ย ในท่าคุกคาม

“นั่นคือครูพลศึกษาของโรงเรียนนี้ และเป็นครูสอนกววิชาในตอนเย็นด้วย ฉัน ชื่อใหญ่รู้จักฉันไว้ละ ครูทัศนีย์ปวดศีรษะเข้าสอนชั่วโมงนี้ไม่ได้ให้ฉันมาสอนแทน เธอสีคน เป็นนักเรียนใหม่เพิ่งมาเรียนวันนี้ควรจะรู้จักฉันเสีย ฉันเป็นนักพละ เชี่ยวชาญทั้งมวยไทย มวยสากล มวยปล้ำ และยูโด ฉันชกนักเรียนที่แก่น ๆ คึ้นปัด ๆ ไปหลายคนแล้ว บอกเธอเสียให้รู้เธอ จะได้ไม่พยายามทำอะไรให้ขัดใจฉัน หรือกระด้างกระเดื่องต่อฉัน”

นิกรผิวปากเพลงไทยสากลเพลงหนึ่งเสียงเอือกเย็น เมื่อครูใหญ่หันมามองดูเขา นิกรก็ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน ในมือขวาของนายจอมทะเล้นมีมิดโกนใหม่เอี่ยมเล่มหนึ่ง นิกรเช็ดมิดโกน กับฝ่ามือข้างซ้ายของเขาแล้วกล่าวกับพวกอย่างยิ้มแย้ม

“ถ้ากันติดคุกฐานฆ่าคนตายก็ช่วยส่งเสียกันบ้างนะ ประเดี๋ยวแกลงจะได้เห็นว่า คนที่ถูกเชื่อคดลูกกระเดือกนั้น เวลาจะตายคึ้นปัด ๆ เหมือนไก่ที่ถูกเชือดคอกไม่ผิด”

ครูใหญ่ปราดเข้ามาหานิกรทันที นิกรถอยหลังกรูด่างขาออกย่อตัวลงดำทำหลัง โกงพลางแลบลิ้นปลิ้นออกมาเล็กน้อย เอียงคอไปมา และขยับมิดโกนเตรียมพร้อม

“ถ้าครูถือว่าครูเป็นพละเอก ผมก็ต้องถือว่าผมเป็นนักเชือดลูกกระเดือกคนชั้นเอกเหมือนกัน”

ครูพละหัวเราะอย่างใจเย็น นักเรียนทั้งห้องนั่งตะลึง โดยเฉพาะนักเรียนผู้หญิงซึ่งเป็นเด็ก ๆ ออกสั่นขวัญแขวนไปตามกัน

“เธอชื่ออะไร”

“อะไรก็ได้ครับ”

“เธอจะสู้ครูหรือ”

“ถ้าครูทำร้ายผมก่อน ผมก็ต้องเอาลูกกระเดือกครูออกมาแก้แค้นแหละ”

ครูพละขบขมกรอด

เธอเลวมากไม่น่าเรียนหนังสือเลย นักเรียนที่ขาดความเคารพครู หรือสู้ครูก็ นักเรียนที่เลวทรามต่ำช้า” พูดยบครูใหญ่ก็กระโดดจับข้อมือขวาของนิกรด้วยมือซ้ายของเขา และแล้วหมัดขวาของเขาก็ส่งนิกรลงไปนอน โกงโค้งงอโค้งบนพื้นห้องเรียน

เสียงหวนเห็นเพื่อนถูกยักษ์ใหญ่ทำร้ายก็โมโหจนลืมหูลืมตา เขารีบเข้ามาปลอบหมัดสุดขวากระแทกคางครูใหญ่เต็มแรงเกิด แต่มันเหมือนกับว่าอาเสี่ยชกกำแพง หรือเสาคอนกรีตยักษ์ใหญ่ขึ้นนั่งเฉย ส่วนกิมหงวนสุดปากลิ้น และสะบัดมือเร่า ๆ ทันใดนั้นครูพละก็ชกอัปเปอร์คัทซ้ายถูกท้องกิมหงวนดังอึกทำให้อาเสี่ยสะดุ้งเฮือก ทำตัวโค้งงอสงสาร แล้วหมัดขวาของครูพละก็เหวี่ยงโครมถุกขากรรไกรซ้ายของเสี่ยหงวนอย่างจัง อาเสี่ยหงว่หงายล้มลงนอนยาวเหยียด

ภายในห้องเรียนเงียบกริบ นิกรคลานเข้ามาหากิมหงวนแล้วประคองอาเสี่ยลุกขึ้นด้วยความยากลำบากยากเย็น ต่างคนต่างมึนงงเหมือนไก่ตาแตก ครูใหญ่ยกมือชี้หน้าแล้วตวาดลั่น

“กลับไปนั่งโต๊ะเดี๋ยวนี้”

สองสหายต่างเดินคุบคุบเปิดกลับไปนั่งที่โต๊ะของตนตามเดิม ครูใหญ่ถอยออกไปยืนหน้าชั้น แล้วปรี่เข้ามาหาพล พัชรภรณ์

“เธอยิ้มเยาะฉันหรือ”

พลหัวเราะเบา ๆ

“เปล่าครับ”

“เปล่าแล้วเธอยิ้มทำไม” พูดยบเขาก็กระซอกแซกแซกพลให้ลุกขึ้นยืน แล้วยกหลังมือขวาตบหน้าพลดังฉาด “อะ อะ ฉันรู้ว่าเธอสีคนมีเจตนาอะไรเท่าที่มีเรียนกวดวิชา พวกเธอชอบครูทัศนีย์ใช่ไหมล่ะ หน้าตาอย่างพวกเธอไม่บอกว่ามีพื้นความรู้ขนาดประถมเลย ฮืม จำไว้ว่าฉันจะไม่ยอมให้มนุษย์ หรือเทวดาองค์ใดยุ่งเกี่ยว หรือนิกรักใคร่ครูทัศนีย์ของฉันไม่ได้เป็นอันขาด”

“ครูครับ” พลพูดอย่างใจเย็น “ครูใช้อำนาจไม่เป็นธรรมตบหน้าผมอย่างนี้ใช้ไม่ได้แน่”

“อ้อ ถ้ายังงั้นยังงี้คงจะใช้ได้” พูดยบเขาก็โน้มคอพลลงมาตีเข้าเต็มแรง พลล้ม

ฮวบลงบนพื้น ครูใหญ่ซึ่งไม่เคยเรียนหลักวิชาครูก็มัวตัวลงกระซอกพลลุกขึ้นแล้วต้อยพลด้วยหมัดตรงขวาเต็มเหนี่ยว พลเซตกลงไปชนฝาห้องดังโครม นักเรียนทุกคนไม่พอใจก็ร้องเอะอะขึ้นว่า ครูรังแกนักเรียน เจ้าแห้วดึงหลาวทองเหลืองออกมาจากกระเป๋ากางเกง แต่ดร.ดิเรกريب โบกมือห้าม

เด็กหญิงอายุ 10 ขวบคนหนึ่งส่งเสียงแจ้ว ๆ ขึ้น

“ครูซ้อมนักเรียนมืออย่างหรือคะ ยังงี้ใช้ไม่ได้ซีคะ”

เด็กชายหน้าตาน่าเอ็นดูคนหนึ่งร้องขึ้นดัง ๆ

“เราต้องฟ้องเจ้าของโรงเรียน ครูดู ๆ ยังงี้ไม่เอา”

นักเรียนกวาดวิชาทั้งห้องต่างส่งเสียงเอะอะเอ็ดคะโรลั่นห้อง ถึงแม้ว่าครูใหญ่จะดุร้ายสักเพียงใด แต่เมื่อนักเรียนพร้อมเพรียงกันแสดงความไม่พอใจเขาเช่นนั้น เขาก็ยั้งเฉยไม่กล้าแสดงความดุร้ายต่อไป ทั้งนี้เพราะเขาเคยชกนักเรียนมัธยม 6 คนหนึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ถึงกับสลบเหมือด และเขาได้เสียเงินค่าทำขวัญให้นักเรียนผู้เคราะห์ร้ายไป 200 บาท นอกจากนี้ยังทำทัณฑ์บนให้อาจารย์ใหญ่ไว้ว่า เขาจะไม่ประพฤติเช่นนี้อีก

ในระหว่างที่นักเรียนแสดงปฏิกิริยาไม่พอใจครูพลศึกษา ทศนิษฐ์แม่ครูสาวก็เดินเข้ามาในห้องอย่างร้อนรน เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊จ๊อบกริบลงทันที ทั้งนี้เพราะนักเรียนรักเคารพหล่อนนั่นเอง

“มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือนักเรียน” แม่ครูสาวถามค่อนข้างดัง

นิกรชูมือขวาขึ้น แล้วลุกขึ้นกล่าวโทษครูพละทันที

“ครูคนนี้ชกผมกับกิมหงวนครับ”

ครูใหญ่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ

“ทำไมเธอไม่เล่าให้ละเอียดว่า เธอตัวกมิดโกนออกมาจะปาดคอฉัน ฉันจึงต้องแย่งมิดและต้อยเธอ”

นิกรยิ้มให้ครูทศนิษฐ์

“ไม่จริงครับคุณครู ผมเอามิดโกนออกมาโกนหมวดผมต่างหาก ครูยักษ์ปรีเข้ามาแย่งมิด และต้อยผมจนฟันโยก กิมหงวนเข้ามาห้ามคุณครูยักษ์ใหญ่ก็เลยต้อยกิมหงวนอีกคนหนึ่ง”

ทศนิษฐ์ทำท่าเหมือนกับจะร้องไห้ หันมาทางครูพละซึ่งไม่มีความรู้ในวิชาครูแล้วกล่าวว่า

“นักเรียนผิดถูกอย่างไรก็จัดการลงโทษอย่างครูกับศิษย์ซีคะ คุณใหญ่ คุณก่อเรื่องอีกแล้ว”

ครูใหญ่ยิ้มเจื่อน ๆ

“เอาละครับคุณทศนิษฐ์ ผมยอมรับผิดครับ ผมมันเป็นคนเลิศจร่อนแก้วไม่หาย คุณช่วยไถ่เกลี้ยให้ผมด้วยครับ อย่าให้เรื่องถึงอาจารย์ใหญ่เลยครับ”

ทัศนีย์มองดูเสียหงวนกับนิกรอย่างไม่สบายใจ

“เธอสองคนอย่าโกรธเคืองครูใหญ่เลยนะจ๊ะ ลืมเรื่องที่เกิดขึ้นเสียเถิด นึกว่าเห็น
แก่นั่น”

กิมหงวนยิ้มเป็น

“ไม่เป็นไรครับ นึกว่าขอถักนิติน”

นิกรกล่าวขึ้นบ้าง

“ถ้าครูใหญ่รับรองว่าไม่ชกหน้าผมอีกก็จะลืมเรื่องนี้เสีย แต่ต่อไปนี่ผมเห็นท่าจะ
พักปีนมาโรงเรียน คุณครูคิดดูสิครับ ครูใหญ่ตัวโตเกือบเท่าหลวงพ่อดำอินทร์ ผมตัวเท่านี้
จะไปสู้อะไรไหว ทั้งสูงทั้งใหญ่เหมือนคิงคอง”

นักเรียนทั้งชั้นฮาครืน ทัศนีย์โบกมือให้สงบเสียง

“ขอให้ฉันพักการสอนสักวันเถอะนะ ฉันรู้สึกเวียนศีรษะไม่ใคร่สบาย ฉันหวังว่า
พวกเธอคงตั้งใจเรียน และครูใหญ่คงจะสอนพวกเธออย่างดีที่สุด” พูดจบหล่อนก็หันมาทางครู
พละ “อย่าให้มีอะไรอีกเลยนะคะคุณใหญ่”

“ครับ...ครับ ผมจะพยายามทำใจให้เยือกเย็นแต่บอกคุณตามตรงว่า ผมไม่ชอบ
หน้านักเรียนใหม่สี่คนนี้เลย เชิญคุณกลับบ้านเถอะครับ”

ทัศนีย์พาตัวเดินออกไปจากห้อง ครูใหญ่ยึดหน้าอกขึ้นในท่าแบ่ง แล้วมองดู
กล้ามเนื้อที่แขนทั้งสองข้าง สักครูก็กำหมัดชกลมวิเศษเป็นการข่มขู่ขวัญสี่สหาย ดร.ดิเรกเฝ้า
มองดูอย่างซิงซัง บุคลิกลักษณะ และนิสัยของนายใหญ่ไม่สมเป็นครูเลย และความจริงก็เป็น
เช่นนั้น เขาเป็นนักมวยและนักเพาะกาย ส่วนวิชาพลศึกษาก็มีความรู้บ้างไม่มากนัก ครูใหญ่
หรือนายใหญ่ชอบข่มเหงรังแกผู้อื่น มีความประพฤติเลวมาก

ครูใหญ่เริ่มสอนวิชาธรรมชาติศึกษาตามตารางสอน และสอนต่อจากครูทัศนีย์
สอนไว้ วิธีสอนของเขาโหดฮากดุร้ายใครตอบไม่ถูกก็เอาช็อกขว้าง หรือตวาดลั่น

ดร.ดิเรกจู้ปากเรียกนิกรให้หันหน้ามาทางเขา แล้วส่งยาเม็ดสีขาวให้นายจอม
ทะเล้นรวมสองเม็ด

“แกกินหนึ่งเม็ด ส่งให้อ้ายเสียกินหนึ่งเม็ด”

นิกรทำหน้าตื่น ๆ มองดูยาขนาดแอสไพรินไบเออร์ในฝ่ามือของเขา

“ยาอะไรวะ”

“เอาเถอะนำ กินเข้าไปเถอะ แล้วภายในสิบนาทีแกจะมีกำลังเท่ากับช้าง 20 ตัว ถ้า
ครูใหญ่ทำอะไรแก แกจะได้จับครูใหญ่เหวี่ยงออกไปนอกห้องเรียนเพียงแต่ออกแรงเล็กน้อย”

นายจอมทะเล้นลืมหูลง

“ยาวิเศษ”

“ออไรน์”

นิกรใส่ปากหนึ่งเม็ดแล้วเคี้ยวกร้วม ๆ อีกเม็ดหนึ่งส่งให้เสียหงวน อาเสียกำลัง

เจ็บใจครูใหญ่ไม่ทันดู และไต่ถาม เมื่อนิกรส่งมาให้เขาก็ใส่ปากเดียว ๆ กลืนมันเข้าไป

ครูใหญ่แลเห็นเสียหงวนเคียวยา และกลืนยาพอดี เขาปราดเข้ามาหยุดยืนหน้าโต๊ะ แล้วกล่าวถามอาเสียด้วยเสียงเกรี้ยวกราด

“ทำไมถึงกินขนมในห้องเรียน”

อาเสียไม่ใคร่ชอบหน้าครูพละอยู่แล้วจึงกล่าวขึ้นอย่างเคือง ๆ

“ใครบอกครูว่าผมกินขนมล่ะ”

“ก็เธอเคียวอะไรหมับ ๆ อยู่ในปากยังจะแก้ตัวอีกรึ”

“ผมเคียวจี๊ฟันผมแก้งวงไม่ใช่ขนมหรือครับ ครูอย่าพยายามจับผิดผมหน่อย
เลยนะ”

ครูใหญ่ขยับหมัดทำท่าจะชกกิมหงวน

เดี๋ยวก็ซัดเปรี้ยงเข้าให้เท่านั้น ระวังให้คืนะอย่างมากที่สุดก็ติดคุกไว้ อย่างลืออ้าวต่อให้
สี่คน ถ้าอ้าวจับได้ว่าพวกลือสี่คนจับครูทัศนีย์เมื่อไรละก็อ้าวจะหักคอเสียทั้งสี่คนเข้าใจไหม”

แล้วครูใหญ่ก็ออกไปยืนหน้าชั้นสอนวิชาธรรมชาติศึกษาต่อไป

“นักเรียนได้เรียนแล้วเรื่องดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว น้ำขึ้นน้ำลง สิ่งที่มี
ชีวิตกับสิ่งไม่มีชีวิต พืชต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องของน้ำตาด และพืชที่ให้น้ำตาด ต่อไปนี้ครูจะได้สอน
ถึงเรื่องสัตว์ สัตว์คืออะไร สัตว์ก็คือสิ่งที่มีชีวิตเช่นเดียวกับมนุษย์และพืช เชื่อโรคที่มองไม่เห็น
ด้วยตาเปล่าก็เรียกว่าสัตว์ ประโยชน์ และโทษของสัตว์นั้นก็แตกต่างกันไป ครูสอนเรื่องสัตว์
พาหนะก่อน นายนิกรตอบซิสัตว์พาหนะที่ฉันพูดถึงควรจะหมายถึงสัตว์อะไร”

นิกรค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน

“หมี, จิงโจ้, เสือ และลิงกอริลล่าครับ”

ครูใหญ่แยกเขี้ยว

“บัดชบ นั้นมันไม่ใช่สัตว์พาหนะ”

“ทำไมจะไม่ใช่ครับ คนเราไม่นำมันมาใช้เป็นสัตว์พาหนะเอง หมีอาจจะใช้
เทียมเกวียนก็ได้ จิงโจ้ใช้ใส่สำเภาได้อย่างที่บทดอกสร้อยเขาเขียนไว้ จิงเอ๊ยจิงโจ้ เล่นไล่ในลำ
สำเภาใหญ่.....ในเรื่องรามเกียรติ์ก็ยกย่องบางคนใช้เสือเทียมราชรถ ในอาฟริกาคนป่าเผ่าหนึ่งใช้ลิง
กอริลล่าไถนา”

“เธอรู้มากเกินไปเสียแล้ว ฉันอยากจะกระแทกหน้าเธอเหลือเกิน ฉันหมายถึง
สัตว์พาหนะที่มนุษย์ทั้งหลายเขานิยมกันทั่ว ๆ ไป”

“อ้อ ถ้ายังงั้นสำหรับเมืองไทยเราก็มีช้าง ม้า วัว ควายเท่านั้นแหละครับ”

“ถูกแล้ว นั่งลง อ้า.....ดิเรกตอบซิม้ามีประโยชน์ และโทษอย่างไรบ้าง”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแฉ่งๆ และลุกขึ้นยืน

“ม้าหรือครับ ประโยชน์ของม้าก็คือการลากรถ และใช้ขึ้นนอกจากนี้ยังใช้แข่ง
ด้วย โทษของมันก็ไม่เห็นมีอะไรนอกจากถ้ามันเตะถูกเราเข้าก็ม่อยกระรอกไปเท่านั้น”

“เอาละ ตอบยังงี้ก็ใช้ได้” แล้วเขาก็ก้าวถามเสียงหงวน “ข้างมีประโยชน์อะไรบ้าง”

กิมหงวนชักคิ้วให้ครูใหญ่แล้วลุกขึ้นยืน อาเสี่ยวรู้สึ่วว่าจิตใจของเขาจะตึกตัก เข้มแข็งผิดปกติ กำลังวังชาเกิดขึ้นอย่างมหาศาลด้วยอำนาจวิเศษของคร.ดิเรกที่เขากินมันเข้าไป อาเสี่ยวทำปากเบะขึ้นเล็กน้อย ถอดแว่นตาขอบกระเบื้องใส่กระเป๋าเสื้อเชิ้ตแล้วตอบครูพละอย่างฉาดฉาน

“จะให้ผมตอบเป็นร้อยแก้ว หรือร้อยกรองครับ”

ครูพละคั่นหัวเราะ

“เดี๋ยวก่อนไหนกระแทกหน้าเท่านั้นเอง ตอบเป็นร้อยแก้วไม่ต้องร้อยกรองหรอก”

“ดีเหมือนกันครับ เพราะตอบเป็นร้อยกรองผมก็ตอบไม่ได้เหมือนกัน ซ้างเป็นสัตว์พาหนะใช้ลากซุง และใช้ขี้บรรทุกข้าวของบุกป่าฝ่าดงไปในที่กันดาร สมัยโบราณใช้ออกศึก บางทีก็มีการชนช้างกัน แต่สมัยนี้ใช้รถถังแทนช้างเพราะมีประโยชน์ในการรบดีกว่า”

“ดีมาก” ครูใหญ่พูดเสียงหนัก ๆ “ทีนี้ฉันอยากจะทราบว่าข้างกินอะไรเป็นอาหาร”

อาเสี่ยวทำหน้าเล็กลึกหันมาถามนายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

“กินอะไรวะ”

ครูใหญ่ตวาดแหว็ด

“ถามเขาทำไม คิดตอบเอาเองซี”

เสียงหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“อ้อ...ตามปกติมันกินหญ้าครับ”

“แล้วกินอะไรอีก”

“โดยมากข้างเป็นสัตว์ที่ไม่พิถีพิถันในเรื่องอาหารหรอกครับ ไข่ดาวหมูแฮม เนื้อสันสลัดผักมันก็ชอบ ถ้าไม่มีอะไรน้ำพริกผักต้มปลาทุก็ยังได้”

พวกนักเรียนหัวเราะตึกตักไปตามกัน ครูพละขบگرامกรอด

“ออกมานี่ เธอแกลังตอบเพื่อลองดีฉัน ฉันจะต้องสั่งสอนเธอให้รู้สำนึกเสียบ้าง”

กิมหงวนค่อย ๆ ทრุดตัวลงนั่งตามเดิม

“เลิกล้มความคิดที่จะใช้กำลังกับผมเถอะครับ คราวนี้ผมไม่ยอมแน่ ถ้าครูใช้กำลังกับผม ผมจะจับครูโยนออกไปนอกห้องเรียนด้วยกำลังอันมหาศาลของผม”

ครูพละหัวเราะงอหาย เขายกแขนทั้งสองขึ้นในท่าเบ่งกล้ามเนื้อ

“นี่ เธอดูกล้ามเนื้อของฉันก่อน 18 นิ้วนะกิมหงวนถ้าฉันรัดคอเธอเบา ๆ เธอก็ตาย”

กิมหงวนลุกขึ้นยืนแล้วยกแขนทั้งสองขึ้นเบ่งกล้ามเนื้อบ้าง

“ครูดูผมบ้างซีครับ”

ครูใหญ่หัวเราะอย่างขบขัน

“กล้ามเธอไม่มีเลย”

“ทำไมจะไม่มีครับ แต่มันหลบใน”

ครูใหญ่เดินเข้ามาคว้าแขนเสื้อหงวนดึงตัวออกไปนอกชั้น พวกนักเรียนอกสั้นขวัญแขวนไปตามกันเขาก็มลงจะจับกิมหงวนยกขึ้นชูตามแบบนักกล้ามแต่เอาเสื้อแข็งตัวไว้ด้วยอำนาจยามหากำลังของคร.ดิเรกทำให้ครูพละต้องออกแรงเต็มที่แต่ร่างของกิมหงวนไม่ยอมเคลื่อนจากที่เลย นิกรนี่กสนุกลุกขึ้นจากโต๊ะเดินออกมาหน้าชั้น

“ครู ครูครับ ผมกับอ้ายหงวนนะไม่ใช่মনุษย์ธรรมดาหรอกครับ ที่เราขอมให้ครูซ่อมเมื่อกี้นี้ก็เพราะเห็นว่าเป็นครู ถ้าเรารู้ครูก็ตายแล้ว เราคือมนุษย์กายสิทธิ์ หรือซูเปอร์แมนครับ”

ครูพละยกมือทำสะเอวมองดูนิกรอย่างเคียดแค้น

“กลับไปนั่งที่นิกรม่ายยังงั้นเธอจะเจ็บตัว ซูเปอร์แมนตัวโตกว่าลูกหมาชนิดเดียวมีที่ไหนกัน”

นิกรหัวเราะ

“ครูครับ ครูนะอะไร ๆ ก็ดีหรือ เสียอย่างเดียวชอบใช้กำลังนี่มันไม่ใช่สมัยหินนี้ครับ ครูถือว่าเป็นนักพละแล้วไม่ชอบใจนักเรียนคนไหนก็ดูยเอาขึ้นเข้าลวงศอกเอาตามอำเภอใจเช่นนี้จะใช้ได้หรือ ความจริงผมเป็นผู้ใหญ่กว่าครูนะ ความรู้ของผมก็มากกว่า ที่พวกเราเรียนก็เพราะเราชอบใจความสวย และเสน่ห์ของครูทัศนีย์”

ครูพละลืมหูลง ความหึงหวงบังเกิดขึ้นแก่เขาจนถึงขีดสุด เขาปราดเข้าชกนิกรทันที แต่นิกรยกแขนขึ้นปิดแล้วตบเบา ๆ ด้วยฝ่ามือข้างซ้ายเท่านั้นเองแรงยักษ์ของเขาทำให้ครูพละลืมหูลงทันที

เสื้อหงวนก้มตัวลงดึงครูพละให้ลุกขึ้น

“น้องชาย อย่าพยายามโมโหโทโสเลยเพื่อน อ้าวสองคนเป็นซูเปอร์แมนไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา”

ครูใหญ่โมโหจนลืมหูลงปราดเข้ามาหานิกรแล้วยกมือทั้งสองคว้าคอนิกรบีบแน่นเด็กนักเรียนผู้หญิงร้องวีดว้ายไปตามกัน เพราะกลัวนิกรจะถูกยักษ์ใหญ่ หรือครูพละบีบคอตาย พลกับเจ้าแห้วผุดลุกขึ้นยื่นทำท่าจะเข้าไปช่วยนิกร แต่คร.ดิเรกโบกมือห้ามไว้

“ปล่อยครูแกเถอะ อ้ายกรกับอ้ายเสื้อกิมหงวนหากำลังของกันเข้าไปแล้ว ขณะนี้มันมีกำลังเท่าๆ กับช้าง 20 ตัว หรือมากกว่านั้น”

พลกับเจ้าแห้วยิ้มออกมาได้ ทั้งสองรู้สรรพคุณยาวิเศษของนายแพทย์หนุ่มเป็นอย่างดีจึงทรุดตัวลงนั่งตามเดิม ครูใหญ่รวบรวมกำลังข้อมือ และนิ้วมือทั้งสองข้างบีบคอนิกรเต็มที่ แต่มันเหมือนกับว่าเขากำลังบีบเสาเหล็กคันหนึ่ง นิกรยื่นอมยิ้มนิ่งเฉยในราว 5 นาที ครูใหญ่ก็ปล่อยมือออกแล้วมองดูนายจอมทะเล้นอย่างตื่น ๆ

“เธอเป็นปีศาจ หรือเป็นคนแก่” ครูพละกล่าวขึ้นด้วยเสียงสั้นเครือ “ฉันเป็นนัก

เพาะกายที่แข็งแรงที่สุด ใฝ่ปอกทั้งสำหรับฉันก็ได้โดยไม่ต้องออกแรงเท่าใดนัก แต่ทำไมเธอ
ไม่ได้เจ็บปวดอะไรเลยเมื่อถูกฉันบีบคอเธอจนนิ้วมือแทบจะแตก”

นิกรยื่นคางให้ครูพละ

“ชกคางผมยังได้ ผมบอกครูแล้วว่าผมกับอ้ายหงวนเป็นซุเปอร์แมนไม่ใช่
มนุษย์ธรรมดา เอาสิครับ ผมอนุญาตให้ชกฟรี”

เสี่ยหงวนเดินเข้ามาเคียงคู่กับนิกรแล้วยื่นหน้าให้ครูพละเช่นเดียวกัน

ผมอีกคนครับครูยักษ์ วันนี้เราสองคนอนุญาตให้ครูชกหน้าฟรี”

ครูใหญ่เสี่ยอิม เขายกแขนทั้งสองขึ้นตั้งท่ามวย เขาจ้องมองคูหน้าสองสหาย
แล้วปล่อยหมัดซ้ายชกคางนิกรเต็มแรงเกิด หันมาชกหมัดขวากระแทกคางอาเสี่ยอย่างถนัดถนี่
แต่สองสหายอื่นนิ่งเฉย นิกรหันมาถามอาเสี่ยเบา ๆ

“เจ็บไหมวะ”

เสี่ยหงวนยิ้มด้วยมุมปากข้างขวา

“มดก็คยยังเจ็บกว่า”

ครูใหญ่รู้สึกปวดร้าวกระดูกนิ้วมือทั้งสองข้างจนแทบจะทนไม่ไหว เขาตื่นเต้น
มหัศจรรย์ในที่สุดที่นิกรกับเสี่ยหงวนทรหดอดทนผิดมนุษย์ หมัดของเขานั้นเคยถือคู่ต่อสู้หาม
ลงจากเวทีมามากต่อมากแล้ว เพียงแต่หมัดแย้ไปใครถูกเข้าเบาๆ ยังถึงกับก้นกระแทกพื้น

“ทำไมเธอทั้งสองทนทานอย่างนี้” ครูใหญ่ถามอย่างแปลกใจ

นายจอมทะเล้นยิ้มแป้น

“ก็เพราะเราเป็นมนุษย์กายสิทธิ์นี่ซิครับ” พุดจบนิกรก็ปรีเข้ามาก้มตัวลงจับครู
พละยกชูขึ้นเหนือศีรษะ และหมุนตัวไปมา “ทีนี้ถึงตามผมบ้างละครับ ผมจะพุ่งครูออกไปนอก
หน้าต่าง”

ครูใหญ่ดีใจกระแด่ว ๆ น่าสงสาร พวกนักเรียนเด็ก ๆ ทั้งหญิงชายต่างตบมือโห่
ร้องดีใจใจไปตามกัน เด็กชายอายุในวัย 10 ขวบคนหนึ่งร้องตะโกนมาจากหลังห้อง

“เอาเลยพวกเรา เอาให้ตายเลย”

เสี่ยหงวนถอยไปยื่นหน้าโตะครูแล้วร้องบอกนิกร

“โยนครูใหญ่มาให้กันไว้อ้ายกร โยนมา”

นิกรทุ่มครูใหญ่ลอยละลิวมาให้กิมหงวน อาเสี่ยเอามือขวาข้างเดียวรับไว้ได้
แล้วจับขาขวาของครูพละแกลงตัวครูพละไปรอบ ๆ ศีรษะเขาราวกับว่าร่างอันสูงใหญ่ปานยักษ์
วัดแจ้งของครูใหญ่นั้นมีน้ำหนักเท่ากับสำลีก้อนเล็ก ๆ ก้อนเดียว

พวกนักเรียนตบมือเกรียวกราว การเรียนกวดวิชากลายเป็นการแสดงกายกรรม
หรือปาหี่ไปแล้ว อาเสี่ยหมุนครูพละเหมือนกังหัน ครูใหญ่ร้องตะโกนสุดเสียงเต็มไปด้วยความรัก
ตัวกลัวตาย

“โอ๊ย....กลัวแล้วครับ....อย่าทำผมเลย.....แม่ผมแก่แล้ว”

เสียงหวนค้อย ๆ หยุดหมนแล้วโยนครุใหญ่ไปให้นิกร นายจอมทะเล้นยื่นมือทั้งสองออกรับไว้ เขาโยนครุใหญ่ลอยละลิวขึ้นไปเกือบถึงเพดานห้อง เมื่อครุใหญ่หล่นลงมา นิกรก็ใช้นิ้วมือขวารับไว้ นิ้วชี้ของเขาตรงกับสะดือครุใหญ่พอดี นิกรยกมือซ้ายตบเท้าครุใหญ่เบา ๆ ร่างของครุพละก็หมุนตัวเหมือนกังหัน พวกเด็กนักเรียนต่างพากันหัวเราะงอหายไปตามกัน สักครู่ นิกรก็กระแทกนิ้วชี้ ทำให้ครุใหญ่ลอยหลุดจากนิ้วของเขาแล้วหล่นลงกลางพื้นห้องเรียนดังโครม

นายใหญ่ หรือครุใหญ่เต็มไปด้วยความรักตัวกลัวตาย เขารีบลุกขึ้นนั่งของ ๆ ยกมือไหว้เสียงหวน และนิกรด้วยความเกรงกลัว ใบหน้าของครุพละซีดเผือด

“ผมขอมแพ้ครับ ผมกลัวแล้วครับ” ครุใหญ่พูดละล้าละลัก “ไม่มีใครอีกแล้วในโลกนี้ที่จะเป็นผู้ทรงพลังยิ่งไปกว่าคุณทั้งสอง โอ๊ย...ใจคอผมหายหมดเลย ผมนึกว่าผมตายเสียแล้ว”

อาเสียงแกล้งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วกล่าวกับนิกรด้วยเสียงหนักแน่น

“ฆ่าเสียเถอะ”

“โอ๊ย” ครุใหญ่ร้องลั่นอย่างหมดศักดิ์ศรี “อย่าทำผมเลยครับ วันนี้วันพระด้วยครับ”

นิกรแสยะยิ้ม

“แต่ผมชอบทำบาปวันพระ ทีหลังจำไว้นะคุณใหญ่ผู้ที่ใช้อำนาจเป็นธรรม หรือใช้กำลังข่มเหงผู้อื่น วันหนึ่งจะต้องพบผู้ที่มีอำนาจ หรือกำลังมากกว่าตน”

ครุใหญ่ค้อย ๆ ลุกขึ้นยืนเต็มไปด้วยความเกรงกลัวกิมหงวนกับนิกร

“คุณสองคนเหมือนกับขี้นกู่ยกกลับชาติมาเกิด น้ำหนักตัวผมเกือบ 90 กิโลคุณจับผมโยนเล่นอย่างสบาย คุณฝึกตัวอย่างไรนะครับถึงได้แข็งแรงอย่างนี้”

“เราขนน้ำหนักมาก ๆ ซึ่ครับ ทีแรกก็ยกบาร์เบิ้ลธรรมดา แล้วก็ยกคนตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่ ต่อจากนั้นก็หัดแบกวัวทั้งตัวจนถึงแบกช้างหรืออู่มช้างใส่สะเอวเดินเล่น ในที่สุดก็ยกรถถังเอ็ม 24 ทั้งคัน”

ครุใหญ่ทำตาปริบ ๆ แล้วยกมือไหว้สองสหายอีกครั้งหนึ่ง

“ผมขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์สักคนเถอะครับ ผมอยากจะมีกำลัง และมีความทรหดอดทนอย่างนี้บ้าง”

นิกรวางทำให้ฝั่งผาย

“ได้ แล้วผมจะสอนให้”

เสียงระฆังสัญญาณหมดชั่วโมงที่สองดังขึ้นกังวานไปทั่วโรงเรียน ครุพละยิ้มให้สองสหายแล้วกล่าวว่า

“ผมถูกคุณสัพพอกผมอย่างเบา ๆ ก็ทำให้ผมขจัดออกไปทั่วทั้งร่างแทบจะเดินไม่ไหว ชั่วโมงสุดท้ายเป็นวิชาภูมิศาสตร์ ผมจะให้ครูทัศนีย์มาสอน เข้าใจว่าครูทัศนีย์ยังไม่

กลับบ้าน”

อาเลียมเป็น

“ดีทีเดียวครับ พวกเราอยากให้ครูทัศนีย์มาสอนมากกว่าคุณ ถ้าคุณที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปก็อย่าพยายามมาสอนพวกผมอีก”

ครูใหญ่สะอื้นโฮง

“ครับ..ครับ เป็นตายอย่างไรผมก็ไม่ยอมมาสอนพวกคุณอีกแล้ว” พูดจับกุพละก็รีบพาตัวเดินออกไปจากห้องเรียน

เสียงหวนกับนิกรกลายเป็นอีโร้ไปแล้ว เด็กนักเรียนหญิงชายเข้ามาล้อมเขาอย่างชื่นชม บ้างก็ไต่ถามว่าทำไมอาเลียมกับนิกรถึงแข็งแรงผิคนุษย์ สองสหายต่างหยอกล้อเด็กนักเรียนด้วยความรักใคร่เอ็นดู

การพัก 5 นาทีก็เพียงเวลาครูเดียวเท่านั้น เมื่อเสียงระฆังชั่วโมงสุดท้ายดังขึ้น เด็กนักเรียนก็แยกย้ายกลับไปนั่งโต๊ะตามเดิม และเตรียมสมุดภูมิศาสตร์ไว้ใช้งาน

เมื่อไม่มีครูเข้าห้องสอนกิมหวนก็ลุกขึ้นเดินออกไปยืนหน้าชั้นวางท่าทางให้ฝั่งผายเหมือนกับว่าเขาเป็นครูคนหนึ่ง อาเลียมกระแอมเบา ๆ แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงกังวานเป็นสง่าโดยทำเสียงขึ้นนาสิกเล็กน้อย

“นักเรียนทั้งหลาย ชั่วโมงนี้ครูไม่เข้าสอน ฉะนั้นฉันจะทำหน้าที่เป็นครูแทนเพื่อสอนวิชาภูมิศาสตร์ตามตารางสอน”

“อ้าว” พลร้องขึ้นดัง ๆ

กิมหวนหันมาทำตาเขียว

“เธออ้าวทำไม เธอถูกลูกฉันรอะ”

พลยิ้มเล็กน้อย

“เปล่าครับ ได้เวลากินเหล้าพยาธิในท้องมันกวนผม ผมก็อ้าว”

คราวนี้เสียงหวนทำคอขย้อในท่าพะอืดพะอมพวกนักเรียนเด็กซึ่งล้อมใส่ศรัทธาเสียงหวนก็หัวเราะคิกคักไปตามกัน ดร.ดิเรกพยักหน้าให้อาเลียมแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“สอนเถอะ ไออยากเรียนภูมิศาสตร์วะ”

นิกรชูมือขวาขึ้น

“ครูอะ ชั่วโมงนี้ผมขออนุญาตนั่งหลับนะครับ”

“ไม่ได้” อาเลียมवादเว็ด “เธอจะต้องตั้งใจเรียนเข้าใจไหม ถ้าเธอนั่งหลับหรือสัปหงกฉันจะเขียนเธอด้วยไม้ตะพด”

กิมหวนลอยไปยืนหน้ากระดานคำพยายามนึกทบทวนวิชาภูมิศาสตร์ชั้นประถมปีที่ 4 ซึ่งเขาเคยเรียนมา และเขาลืมเกือบหมดแล้ว สักครู้อาเลียมก็เริ่มสอนนักเรียนด้วยการตั้งคำถาม

“นายแห้วตอบซิ 100 บาท 200 บาท และ 400 บาทจะเป็นของเธอร่วมด้วย

ห่อพิเศษ”

เจ้าแห้วลุกขึ้นยืน

“รับประทานเอาแต่เงินเถอะครับ ห่อไม่เอากลัวว่าข้างในจะเป็นของที่ไม่ควรห่อ”

กิมหงวนพยักหน้า

“ดีแล้ว เธอตอบครูชิลอกมีรูปพรรณสัณฐานอย่างไร”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“ไอ้โฮ หวานเลยครับ โลกเรากลมเหมือนลูกจันครับ คือตอนข้าวโลกเหนือ และข้าวโลกใต้แบนเล็กน้อย”

“ฮือ ถูกแล้วผิวของโลกเป็นยังไง”

เจ้าแห้วยิ้มเหี้ย ๆ

“เอ...ครูไม่เคยสอนนี่ครับ ซ่อนรับประทานผมเห็นจะตอบไม่ได้”

กิมหงวนหันไปชี้หน้าเด็กหญิงอายุในวัย 9 ขวบคนหนึ่ง

“หนูตอบครูซิ ผิวของโลกเราเป็นอย่างไร”

แม่หนูน้อยลุกขึ้นตอบอย่างฉลาด

“ขรุขระเหมือนผิวมะกรูดค่ะ เพราะบางตอนมีภูเขา มีทะเล มีที่ราบสูง มีที่ราบต่ำพื้นที่ไม่เท่ากัน”

“เก่งมาก นั่งลงหนู” แล้วเขาก็หันมาพยักหน้ากับนายแพทย์หนุ่ม “เฮ้ย ลูกจันนั้นจะถามแกบ้าง อธิบายให้ฟังซิว่า โลกมีขนาดหรือมีเนื้อที่เท่าใด”

ดร.ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“คำถามอย่างนี้ขนาดเด็กนักเรียนเตรียมก็ตอบได้แล้ว ไม่ต้องถึงกับกันหрок ที่ถามกันนะแกรู้หรือเปล่า”

อาเสี่ยลิมตาโพลง

“ถ้ารู้กันจะถามแกหาหอกอะไรเล่า”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะชอบใจ

“ถ้ายังงั้นไอ้จะอธิบายให้ฟัง โลกเรามีพื้นที่ 197 ล้านตารางไมล์ เป็นพื้นแผ่นดิน 57 ล้านตารางไมล์ พื้นน้ำ 140 ล้านตารางไมล์ เส้นรอบวงศูนย์สูตร 24,900 ไมล์ เส้นรอบวงตรงข้าวโลก 24,860 ไมล์ เล็กกว่าดวงอาทิตย์หนึ่งล้านสามแสนเท่า อยู่ห่างจากดวงอาทิตย์ 92 ล้านไมล์ คำตอบเท่านี้แจ่มหรือยัง”

อาเสี่ยทำตาปริบ ๆ

“ทำไมแกรู้ละเอียดแบบนี้ล่ะ”

“โน...นี่ยังไม่ใช่ส่วนที่ละเอียด เป็นเพียงส่วนสำคัญเท่านั้น ไอ้เป็นนักวิทยาศาสตร์ถ้าไอ้ไม่รู้ละเอียดก็สร้างจรวด หรือดาวเทียม หรืออะไรต่ออะไรไม่ได้”

“นั่งลง” กิมหงวนดู “แกมันรู้มากเกินไปเสียแล้วสำหรับกันรู้แต่เพียงว่าโลกนี้

กลม หรือแกว่งได้”

“หมูนโวยไม่ใช่แกว่ง” นิกรพูดขึ้น

“เถื่อน่าแกว่ง หรือหมูนมันก็เหมือนกัน อย่ารู้ดีกว่าครูหน่อยเลยวะ” พุดจบ อาเสี้ยก็เดินกลับมา นั่งที่โต๊ะเรียนของเขา

เจ้าแห้วหัวเราะงอหาย

“รับประทานทำไม ไม่สอนภูมิศาสตร์อีกล่ะครับ”

กิมหงวนสั่งศิรชะ

“หมคภูมิแล้วโวย ไม่รู้จะสอนยังงัย”

นิกรพูดลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปหน้าชั้นพวกนักเรียนเด็ก ๆ ต่างตบมือกันเกรียวกราว

“นักเรียนทั้งหลาย ครูจะได้สอนภูมิศาสตร์แก่พวกเธอต่อไป ครูกิมหงวนได้สอนเรื่องโลก และรูปพรรณสัณฐานของโลกมาแล้ว ต่อนี้ไปครูจะได้สอนถึงภูมิศาสตร์ของประเทศไทย”

ครุทัศนีย์สาวสวยเดินเข้ามาในห้อง และหยุดชะงักแค่ประตุ หล่อนยืนนิ่งเฉย มองดูนายจอมทะเล้นสอนลูกศิษย์ของหล่อน นิกรเดินไปที่กระดานดำเขียนแผนที่ประเทศไทย ฝีมือหยาบ ๆ ลงบนกระดานแผ่นนั้นแล้วหันมาอธิบายให้นักเรียนทราบ

“ประเทศสยามนามประเทืองว่าเมืองทอง แต่เดี๋ยวนีเปลี่ยนชื่อประเทศไทยหรือตรงตามภาษาอังกฤษว่าไทยแลนด์แล้ว ประเทศไทยเรามีรูปร่างคล้ายขวาน หรือกระบวยคักน้ำ ตั้งอยู่บนคาบสมุทรอินโดจีนทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของทวีปเอเชีย อ้า...นายพลตอบครุชิต ทิศเหนือของประเทศไทยมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศอะไร”

พลมองดูครุทัศนีย์อย่างไม่วางตาแล้วตอบยิ้ม ๆ

“ประเทศพม่ากับลาวโวย คุณครูมาแล้วแกกลับมานั่งโต๊ะเถอะ”

นิกรสะดุ้งโหยงหันไปทางประตูห้องพอเห็นครุทัศนีย์ เขาก็ทำคอขยับแล้วทำท่าเหาะแบบยี่เกกลับมานั่งบนโต๊ะของเขา พวกนักเรียนทั้งชั้นต่างหัวเราะขำพร้อม ๆ กัน

แม่ครูสาวสวยเดินเข้ามาหยุดยืนกลางห้อง ลีสะหายจ้องมองดูหล่อนอย่างชื่นชม จนกระทั่งทัศนีย์รู้สึกกระดากอายอย่างยิ่ง

“นักเรียนทั้งหลาย” หล่อนพูดเสียงอ่อนหวานน่าฟัง “ครูหยุดพักการสอนไปหนึ่งชั่วโมงเพราะรู้สึกเวียนศีรษะไม่สบาย ชั่วโมงสุดท้ายนี้ที่ตั้งใจจะให้ครูใหญ่สอนแทน แต่ก็บังเอิญมีชื่อยื่นกู้ยืมเกิดขึ้นจับครูใหญ่โยนเล่นเป็นลูกฟุตบอล ทำให้ครูใหญ่สะบักสะบอม และรู้สึกเกรงกลัวไม่ยอมเข้าห้องสอนในชั่วโมงนี้ ครูจึงต้องตั้งใจมาสอนพวกเธอทั้ง ๆ ที่ไม่สบาย อ้า...ขอให้ตั้งใจเรียนกันหน่อยนะ มีเวลาเรียนอีกครั้งชั่วโมงกว่า ๆ เท่านั้น”

ทัศนีย์ได้เริ่มต้นสอนวิชาภูมิศาสตร์ตามหลักสูตรของประถม 3 และ 4 เมื่อสอนไปแล้วก็ลองไต่ถามนักเรียน ตอนไหนสำคัญก็เขียนกระดานดำให้นักเรียนจดลงในสมุด ดร.

ดิเรารู้ดีว่าหล่อนถามสุขศึกษา และถูกเขาทักท้วงหล่อนบ่อย ๆ คราวนี้เขาจึงนั่งนิ่งเฉย ตั้งอกตั้งใจเรียนเหมือนนักเรียนที่ดี

พอใกล้จะหมดชั่วโมงแม่ครูสาวก็ตั้งคำถามนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง

“ใครจะตอบครูได้บ้างว่า โภคทรัพย์ของประเทศไทยเรานั้นมีอะไรบ้าง”

นักเรียนเกือบทั้งห้องต่างชูมือขึ้นรวมทั้งสี่สหายกับเจ้าแห้ว ครูทัศนีย์ยิ้มเล็กน้อย

แล้วกล่าวกับนิกร

“เธอตอบนิกร”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่ทราบครับ”

“ไม่ทราบแล้วเธอยกมือทำไม”

“เฮ้ เฮ้ มันเป็นวิธีการของผมตั้งแต่ผมเป็นเด็ก ๆ แล้วครับ ถ้าครูถามอะไรผมมักจะรีบชูมือขึ้นเพราะครูมักจะเลือกถามแต่คนที่ไม่ยกมือ”

“เหลวไหลจริงเชียว” ครูทัศนีย์ดุแล้วหันมาทางกิมหงวน “เธอตอบชิกิมหงวน โภคทรัพย์ของประเทศไทยเรามีอะไรบ้าง”

เสี่ยหงวนลุกขึ้นยืนแล้วตอบอย่างฉาดฉาน

“โภคทรัพย์ของเราก็มีป่าไม้ ได้แกไม้ต่าง ๆ ไม้สัก ไม้ยาง ไม้เต็ง ไม้เคี่ยม ตลอดจนไม้ตะพด ไม้จันทน์ นอกจากไม้ก็มีแร่ต่าง ๆ ทองคำ เงิน ถ่านหิน ดินบุก เหล็ก สัตว์ต่าง ๆ ทั้งบนบก และในน้ำ สัตว์สี่เท้า หรือสัตว์ 420 เท้า”

ครูทัศนีย์ผลอดตัวหัวเราะลิก

“สัตว์อะไรของเธอจะมีตั้ง 420 เท้า”

“กึ่งก็อย่างไรล่ะครับ ไม่เชื่อครูกลับไปบ้านลองจับมาสักตัวแล้วนับดูสิครับ มีเท้า 420 เท้า มีหนวดสองเส้น”

“กึ่งก็ไม่ใช่โภคทรัพย์เพราะไม่มีประโยชน์อะไร มันเป็นแต่เพียงสัตว์เลื้อยคลานเท่านั้น”

เสี่ยหงวนหัวเราะ

“ทำไมจะไม่มีประโยชน์ครับ ใช้ทำน้ำยากินก็ได้ ทำห่อหมกก็ได้ หรือพล่าอย่าง กุ้งก็เข้าที่คิดเหมือนกัน”

แม่ครูสาวทำท่าพะอืดพะอม

“อี.....เธอพูดอะไรก็ไม่รู้ นั่งลง”

พวกนักเรียนหัวเราะลิกคักไปตามกัน ครูทัศนีย์สอนต่อไปอีกสักครู่เสียงระฆังเลิกเรียนก็ดังขึ้น พวกนักเรียนต่างเก็บหนังสือตำราเรียน เมื่อทัศนีย์พยักหน้า และยิ้มให้ ทุกคนก็ลุกขึ้นยืนตรงก้มศีรษะคำนับแม่ครูสาวทัศนีย์ก็กล่าวกับสี่สหาย และเจ้าแห้วทันที

“เธอสี่คนกับนายแห้วนั่งก่อนอย่าเพิ่งไป ครูมีธุระจะพูดด้วย”

พวกนักเรียนเด็ก ๆ ต่างถือกระเป๋าหนังสือเรียนพากันเดินออกไปจากห้องเรียน เป็นแถว สีสหายจ้องมองคุณแม่สาวไม่วางตาเมื่อเด็กนักเรียนออกไปจากห้องเรียนหมดแล้ว หล่อนก็เดินไปนั่งเก้าอี้ที่โต๊ะครูแล้วพยักหน้ากับสีสหาย

“คุณนักเรียน โคงคะ ดิฉันขอเชิญมาที่นี่หน่อย”

สีสหายยิ้มแห้ง ๆ ไปตามกัน ต่างคนต่างลุกขึ้นจากโต๊ะเรียนพากันเดินเข้าไปยืนหน้าโต๊ะแม่ครูสาว เจ้าแห้วนั่งยิ้มกริ่มมองคุณเจ้านายของเขาอย่างชื่นชม ทศนิษฐ์พยายามหักห้ามความอายมองคุณหน้าพล, นิกร, กิมหงวน และดร.ดิเรกทีละคนแล้วหล่อนก็กล่าวขึ้นว่า

“ดิฉันรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งเชียวค่ะ เท่าที่ดิฉันได้มีโอกาสเป็นครูของคุณทั้งสี่คน ซึ่งแต่ละคนล้วนแต่เป็นสุภาพบุรุษที่มีชื่อเสียงในวงการค้า และสังคม โดยเฉพาะคือคุณเตอร์ดิเรก ฌรงค์ฤทธิ์นักวิทยาศาสตร์ และนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ ดิฉันได้ทราบความจริงแล้วค่ะ ว่าพวกคุณทั้งสี่คนแก่งัดมาเรียนกวดวิชาขังตัวเอง ที่แท้แต่ละคนมีความรู้มากกว่าดิฉันมากมายนัก ดิฉันยินดีมากที่ได้มีโอกาสได้เห็นตัวจริงของมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทยคราวนี้”

เสี่ยหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“ใครครับเป็นมหาเศรษฐี”

“ก็อาเสี่ยนะซีคะ”

กิมหงวนฝืนหัวเราะ

“ครูรู้ได้อย่างไรครับว่าผมเป็นมหาเศรษฐี”

แม่ครูสาวยิ้มน่ารัก

“ดิฉันนะไม่ทราบค่ะ แต่คุณอาของดิฉันซึ่งเป็นอาจารย์ใหญ่ และเจ้าของโรงเรียนนี้ท่านรู้จักพวกคุณอย่างดี ดิฉันนึกสงสัยในใจว่าคุณทั้งสี่คนแก่งัดมาเรียนสนุก ๆ ก็เลยไปหาคุณอาของดิฉันที่บ้านพักหลังโรงเรียนนำใบมอบตัวของพวกคุณไปให้ท่านด้วย พอท่านได้เห็นชื่อของพวกคุณเข้าท่านก็หัวเราะชอบใจ แล้วก็บอกให้ดิฉันทราบว่าท่านเคยไปที่บ้าน “พัชรภรณ์” บ่อย ๆ มีการติดต่อในเรื่องเครื่องลายคราม และของเก่ากับพ่อตาคุณหมอดีเรกมานานแล้ว คุณอาของดิฉันชื่อหลวงจางงพิทยาพูนไฉ่คะ”

อาเสี่ยกิมหงวนทำหน้าที่หันมามองคุณเพื่อนเกลอทั้งสามแล้วฝืนหัวเราะ

“โอ๊ย... เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าหลวงจางง ๆ เป็นเจ้าของโรงเรียนเรียนนี้”

แม่ครูสาวยิ้มให้สีสหายแล้วกล่าวต่อไป

“ดิฉันไม่เข้าใจเลยคะ เท่าที่พวกคุณมาสมัครเรียนกวดวิชาที่นี่”

พลกลืนน้ำลายติด ๆ กันสองสามครั้งแล้วพูดอ้อมอ้อมว่า

“ไม่ใช่พวกเราจะมาลองภูมิหรือมาลบลู่คุณหมื่นอะไรหรอกครับคุณทศนิษฐ์ เรื่องมันมีอยู่ว่าเจ้าแห้วคนใช้ของเราได้มาเรียนกวดวิชาที่นี่ วันหนึ่งเราสี่คนได้แลเห็นภาพถ่ายของคุณในตำราเรียนของเจ้าแห้ว เรารู้สึกสนใจในความงามของคุณอย่างยิ่ง ก็อยากจะเห็นตัวจริงจึงพากันมาสมัครเรียน”

ทัศนีย์ยิ้มอาย ๆ

“ความจริงดิฉันก็ไม่ได้สวยงามอะไรนัก คุณนั่นทาจจะสวยกว่าดิฉันมาก ดิฉันขอร้องให้พวกคุณลาออกเสียเถอะค่ะ ถ้าคุณมาเรียนอีกดิฉันคงสอนนักเรียนไม่ได้ เพราะความกระดากอายพวกคุณนั่นเอง”

อาเสี่ยยกมือไหว้หล่อน

“สงสารพวกเราเถอะครับคุณครู ขอให้เรียนต่อไปเถอะครับ เราต้องการทบทวนความรู้เก่า ๆ ซึ่งเราลืมกันหมดแล้ว ผมและเพื่อน ๆ จะเคารพนับถือคุณให้เหมือนกับลูกศิษย์ และอาจารย์”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“รับรองครับว่าเราจะเป็นศิษย์ที่ดีของคุณ ครูที่สวยและน่ารักอย่างนี้หาได้ยากเต็มทน ให้เราเรียนเถอะนะครับ”

ทัศนีย์นั่งอึ้งไปสักครู่

“ถ้าจะเรียนต่อไปคุณก็ต้องทำให้เหมือนกับนักเรียนเด็ก ๆ คืออยู่ในความสงบตลอดเวลาที่ดิฉันทำการสอน”

นิกรยิ้มเป็น

“ตกลงครับ ผมจะเชื่อครูเหมือนกับเชื่อผู้นำชาติพันธุ์”

“ขอบคุณค่ะ ถ้าเช่นนั้นเชิญพวกคุณมาเรียนต่อไปได้” พุดจบหล่อนก็ลุกขึ้นยืน “ดิฉันลาละค่ะ เกือบจะค่ำแล้วต้องรีบกลับบ้านเสียที”

ก่อนที่สี่สหายจะพูดว่าอะไรแม่ครูสาวก็เดินฉับ ๆ ออกไปจากห้องเรียนอย่างร้อนรน สี่สหายมองตามกันจนลับตา ทุกคนต่างยอมรับนับถือว่าทัศนีย์เป็นหญิงสาวที่สวย และสุภาพอ่อนหวานที่สุด

นักเรียน โคงทั้งสี่คนมาเรียนกวดวิชาต่อไป

วันคืนผ่านพ้นไปหนึ่งสัปดาห์แล้ว ทัศนีย์รู้สึกอดทนระอาใจเต็มทน สี่สหายพยายามหาโอกาสสนิทสนมกับหล่อนถึงกับไปหาหล่อนที่บ้านในตอนสายวันอาทิตย์ที่แล้วมา เวลาที่โรงเรียนก็ชื่อของขวัญมาให้หล่อน และชวนหล่อนพูดคุยขณะที่หล่อนทำการสอน

จนกระทั่งบ่ายวันหนึ่ง

เมื่อเสียงระฆังเริ่มเรียนกวดวิชาชั่ว โมงแรกดังขึ้น สี่สหายกับเจ้าแก้ว และเด็กนักเรียนก็เข้านั่งประจำโต๊ะเรียนของตนอย่างเรียบร้อย เสียงหวนซื่อซื่อคโกล่อย่างเมื่ดกลม ๆ มาหนึ่งกระป๋องแจกจ่ายเด็กนักเรียนทั่วห้องเดียวกันอย่างเอร็ดอร่อย ขณะนี้สี่สหายของเรากลายเป็นที่รักของเด็กนักเรียนทั้งหญิงชายทุก ๆ คน ไม่ว่าจะพูดจะทำอะไรพวกเด็ก ๆ ชอบบอกชอบใจกันทั้งนั้น พอเลิกเรียนอาเสี่ยก็แจกค่ารถให้นักเรียนร่วมห้องของเขาคนละร้อยบาททุกวันไป

หลังจากระฆังตีแล้วประมาณ 5 นาที ครูทัศนีย์ก็เข้าห้องนักเรียนต่างลุกขึ้นยืนก้ม

ศิระชนะกับแม่ครูสาวอย่างพร้อมเพรียงกัน วันนี้ครูทัศนีย์สวย และน่ารักมาก หล่อนสวม กระโปรงสีเขียวอ่อน และเสื้อคอฮาไวสีขาว ทาปากเขียนกิ้ว และทำผมเรียบร้อย หล่อนบอกให้นักเรียนนั่ง แต่สี่สหายไม่ยอมนั่งคนต่างอ้าปากหวอมมองดูครูอย่างตะลึงลานจนกระทั่งเจ้าแห้วร้องบอกเจ้านายของเขา

“รับประทานนั่งซิครับ คุณครูให้นั่งแล้ว”

พล, นิกร, กิมหงวน และคร.ดิเรกต่างถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อม ๆ กันราวกับนั่งกันไว้แล้วทรุดตัวลงนั่งบนม้าเรียน เสียหงวนอดรนทนไม่ไหวก็กล่าวถามแม่ครูสาวเบา ๆ

“ครูคะ เมื่อชาติก่อนครูทำบุญด้วยอะไรนะคะ ชาตินี้ครูถึงสวยแบบนี้”

แม่ครูสาวยิ้มอาย ๆ

“เธอเป็นลูกศิษย์ฉันอยู่พูดกับฉันอย่างนี้”

เสียหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่เป็นไรครับผมไม่ถือหรอกครับ”

“ถูกแล้วเธอไม่แต่ฉันถือ”

นิกรว่า “ครูยิ้มสวยจังคะ ยิ้มอีกนิดได้ไหมคะ”

ทัศนีย์ทำหน้าที่ทันที นิกรค่อย ๆ ยกฝ่ามือข้างขวาปิดหน้า และมองดูหล่อนตามช่องนิ้วมือของเขา แม่ครูสาวกวาดสายตามองดูนักเรียนของหล่อนรอบ ๆ ห้องแล้วกล่าวขึ้นว่า

“นักเรียนทั้งหลาย ฉันเสียใจเหลือเกินที่จะบอกเธอว่าอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนนี้ได้มีคำสั่งย้ายฉันให้ไปสอนกวดวิชาชั้น ม.5 ม.6 แทนครูห้องนั้น ซึ่งลาออกไปเมื่อวานนี้”

“ว่า” สี่สหายร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน แล้วคร.ดิเรกก็กล่าวขึ้นว่า “ถ้ายังงั้นพวกผมขอไปสมัครเรียนกวดวิชา ม.5 ม.6 ครับ ครูไปสอนห้องไหนพวกเราจะขอติดตามไปด้วย”

ครูทัศนีย์ยิ้มเล็กน้อย

“ก็ได้แต่ไม่ใช่วันนี้ สำหรับวันนี้เธอจะต้องเรียนกวดวิชาห้องนี้ก่อน” แล้วหล่อนก็พูดกับนักเรียนทุก ๆ คน “ฉันรู้สึกคิดถึง และเป็นห่วงพวกเธอมาก ขอให้ทุกคนตั้งใจเล่าเรียน ซึ่งฉันหวังว่าครูประจำชั้นคนใหม่ซึ่งเป็นครูผู้สูงอายุคงจะให้วิชาความรู้แก่พวกเธอได้เป็นอย่างดี”

พลถามขึ้นทันที

“ครูใหม่ของเราเป็นใครครับ”

แม่ครูสาวหัวเราะเบา ๆ

“เป็นครูเก่าแก่มาแต่ก่อน ฉันจะนำครูคนใหม่มาพบกับพวกเธอเดี๋ยวนี้” พุดจบครูทัศนีย์พาตัวเดินออกไปจากห้องท่ามกลางเสียงจ้อกแจ้กจอบแจจของพวกเด็กนักเรียนกวดวิชาซึ่งต่างก็ไม่อยากจะให้ครูทัศนีย์ย้ายไปสอนห้องอื่น

กิมหงวนกล่าวกับคณะพรรคของเขา

“เฮ้ย...ครูใหม่ที่เราต้องเสียให้เต็มที เอาให้ร้องไห้จู้มูกโป่งเลย คงเป็นครูเก่า ๆ

อย่างน้อยก็มีอายุไม่ต่ำกว่า 40 ปี ดูเหมือนเสีย เสียงดังเหมือนฟ้าผ่า เวลาอธิบายน้ำลายเป็นฟองที่ริมฝีปาก แล้วก็ทำมือทำไม้ประกอบคำพูดไปด้วย”

นิกรร้องยี้เกเสียงลั่นห้อง

“ครูเก่าสอนไม่ทันไร

ก็ต้องเปลี่ยนครูใหม่แสนจะซ้ำอูรา

น่าเสียดายครูทัศนีย์

งามเหมือนเทพนารีในแดนฟ้า

กระดิ่งทองร้องให้น้ำไหลออกทางนัยน์ตา....”

พวกเด็กนักเรียนต่างหัวเราะคิกคักไปตามกัน หลังจากนั้นสักครู่ครูทัศนีย์ก็พาสุภาพสตรีในวัยชราภาพคนหนึ่งเข้ามาในห้องเรียน คุณหญิงวาดนั่นเอง

สี่สหายและเจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกอกสันขวัญแขวนไปตามกัน คุณหญิงวาดสวมกระโปรงสีกรมท่า และเสื้อชั้นนอกสีขาวเรียบ ๆ ถือกระเป๋าเงินพลาสติกสีดำ ทำทางของท่านเคร่งขรึมน่ากลัว แม่ครูสาวได้บอกให้นักเรียนทั้งห้องกระทำความเคารพคุณหญิงวาด และแนะนำให้รู้จัก

“นักเรียนทั้งหลาย ท่านผู้นี้คือคุณหญิงวาด ประติพจน์นิติศาสตร์ครูเก่าแก่คนหนึ่ง ในครั้งอดีต ท่านจะเป็นครูสอนพวกเธอแทนฉันนับตั้งแต่ชั่วโมงนี้เป็นต้นไป หวังว่าพวกเธอคงจะเคารพ และเชื่อฟังครูใหม่ของเธอ อ้า...นั่งลงได้”

นักเรียนต่างทงุดตัวลงนั่ง และทำหน้าเบ้ไปตามกัน สี่สหายนั่งนิ่งเฉยเหมือนรูปหุ่น ครูทัศนีย์แนะนำเสร็จแล้วก็หันมาสนทนากับคุณหญิงวาดอีกสักครู่แล้วหล่อนก็พาตัวเดินออกไปจากห้อง หลังจากนั้น ภารโรงก็สวนทางกับครูทัศนีย์เข้ามาในมือของภารโรงมีไม้ตะพดหนึ่งหอบ แส้มาหนึ่งอัน หางกระเบนหนึ่งอัน ภารโรงนำมาวางบนโต๊ะครูแล้วกลับออกไป

คุณหญิงวาดยกมือชี้หน้าพลแล้วกล่าวถาม

“เธอชื่ออะไรละ”

“เฮ้ะ เฮ้ะ ผมชื่อพลครับ”

“ดีมาก แล้วนายคนนั้นล่ะ”

“ผมชื่อดิเรกครับ”

“ชื่อ ชื่อเพราะดี ต่อไปอีกคนชื่ออะไร”

“ผมชื่อนิกรครับ”

“ชื่อนิกร...หน้าตาคล้าย ๆ ลิง รู้สึกว่าเธอทะเล้งไม่ไช้เล่น แล้วนายสูงชะลูดคนนั้นล่ะชื่ออะไร”

อาเสี้ยมมเหย ๆ

“กิมหงวนครับ”

คุณหญิงวาดมองดูพวกเด็กนักเรียนเด็ก ๆ อย่างยิ้มแย้ม

“พวกนักเรียนหนูทั้งหลายไม่ต้องกลัวฉันนะจ๊ะ ไม่ตะพด และหางกระเบน และเส้มน้ำที่เอามาฉันจะเขียนนักเรียน โคงสี่ห้าคนที่นั่งอยู่แถวหน้าเท่านั้น สำหรับพวกเธอรับรองว่าฉันจะไม่ดู หรือลงโทษเลย ฉันมาสอนพวกเธอก็เพราะได้รับการขอร้องจากอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนนี้ อ้อ...เราจะได้เริ่มต้นเรียนประวัติศาสตร์กันต่อไปตามตารางสอนชั่วโมงแรกของวันนี้”

นิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ เขาลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวว่า

“ครูอะ ผมขออนุญาตไปถ่ายอุจจาระครับ”

คุณหญิงวาดสั่นศีรษะ

“เสียใจ”

“ใช่.....เสียใจผมก็ราคนะซีครับ”

“ราดก็ให้มันราดออกมา มันเคยผจญกับนักเรียนที่แก่นแก้วมามากต่อมากแล้ว อยากจะรู้นักว่าพวกเธอทั้งสี่คนจะแก่นขนาดไหน นั่งลง และฟังฉันสอน”

คุณหญิงวาดเริ่มต้นสอนวิชาประวัติศาสตร์ของชาติไทยตามหลักสูตรประถมปีที่ 4 ทันที นักเรียนเด็ก ๆ ต่างตั้งอกตั้งใจเรียน เพราะความกลัวเนื่องจากคุณหญิงวาดท่าทางจริงจังเสียงดังมาก สีสหายนั่งสะบัดร่อนสะบัดหนาวไปตามกัน ในที่สุดท่านก็ถามทบทวนความจำของนักเรียนเท่าที่ท่านได้สอนไปแล้ว

“ลูกขึ้นอายหงวน เอ๊ย...ขอโทษนายกิมหงวนตอบฉันซิว่า คนไทยที่อพยพลงมา จากจีนนั้นแบ่งออกเป็นกี่พวก มีไทยอะไรบ้าง”

เสี่ยหงวนค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน

“แบ่งออกเป็น 6 พวกครับ”

“อธิบายให้ละเอียด ไทยอะไรบ้าง”

“อ้อ...ไทยน้อย ไทยใหญ่ ไทยอาหม ไทยน่านเจ้า ไทยแท้ แล้วก็ไทยกอครับ”

พวกนักเรียนหัวเราะกรีน คุณหญิงปราดเข้ามาขมมือเขกกบาลเสี่ยหงวนดัง ป๊อก

“ไทยกอเป็นยังไง”

อ่าเสี่ยยิ้มแห้ง ๆ

“ก็พวกหูหนาด่าเล่อยังไงล่ะครับ เดียวนี้ไปรวมกันอยู่ที่พระประแดง ไทยเผ่านี้ สังคมรังเกียจ กรมประชาสงเคราะห์จับส่งโรงพยาบาลพระประแดงหมด”

ทันใดนั้นเองนิกรได้ร้องไห้โฮขึ้นดัง ๆ คุณหญิงวาดหันมามองดูด้วยความประหลาดใจ

“ร้องไห้ทำไมอ้ายกร”

“ผมทนไม่ไหวแล้วครับ ขนลุกชูไปหมดทั้งตัวแล้วขออนุญาตออกไปเดี๋ยวเดียวเท่านั้นแหละครับ”

คุณหญิงวาดอดหัวเราะไม่ได้

“ไป ให้เวลา 5 นาที รีบกลับมานะ”

นายจอมทะเล้นลุกขึ้นวิ่งตัดออกไปจากห้องเรียน และแน่นะถ้าเขากลับมาเรียนอีก เขาก็โง่เต็มทน คุณหญิงวาดสอนประวัติศาสตร์ต่อไป สักครู่ท่านก็ถามคร.ดิเรก

“ตอบฉันนายดิเรก กรุงศรีอยุธยาตั้งเป็นราชธานีได้กี่ปี และมีพระเจ้าแผ่นดินรวมทั้งหมดกี่องค์”

คร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ แล้วลุกขึ้นยืน

“417 ปีครับ มีพระเจ้าแผ่นดิน 34 พระองค์”

“อ้อ เก่งมาก ฉันเองก็เพิ่งรู้จากเธอเดี๋ยวนี้นี่ว่า พระนครศรีอยุธยาเป็นราชธานีได้ 417 ปี และมีพระเจ้าแผ่นดินรวมทั้งหมด 34 พระองค์” พุดจบท่านก็หันมาทางเจ้าแก้ว “ตอบฉันซิ นายแก้วไทยเสียดกรุงศรีครั้งแรก พ.ศ.อะไร พระเจ้าแผ่นดินทรงพระนามว่าอะไรครั้งหลังพ.ศ.อะไร พระเจ้าแผ่นดินทรงพระนามว่าอะไร”

เจ้าแก้วลุกขึ้นยืนทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“รับประทานตอนนั้นผมเกิดไม่ทันครับ”

นักเรียนทั้งชั้นหัวเราะครื้น คุณหญิงวาดยกมือชี้หน้าเจ้าแก้ว

“แกเรียนมาแล้วตอบให้ได้ ม่ายยังงั้นเขียนด้วยหางกระเบนสองโหล เร็ว....

ตอบเร็ว”

คร.ดิเรกช่วยกระซิบบอกให้ เจ้าแก้วจึงยิ้มออกมาได้ และตอบคุณหญิงวาดอย่างฉลาดฉาน

“รับประทานเสียดกรุงแก่พม่าครั้งแรก พ.ศ. 2112 ครับ สมเด็จพระมหินทราธิราช เป็นพระเจ้าแผ่นดิน เสียดกรุงครั้งหลังสมัยพระเจ้าเอกทัศน์ หรือพระที่นั่งสุริยามรินทร์ พ.ศ. 2310 ครับ”

คุณหญิงวาดมองดูหน้าลูกชายของท่านแล้วถามเบา ๆ

“ถูกไหมลูก”

พลหัวเราะหึ ๆ

“คุณแม่ว่าถูกไหมล่ะครับ”

คุณหญิงวาดสั่นศีรษะ

“แม่ไม่รู้หรือถามไปยังงั้นเอง อยากรจะได้รับความรู้บ้างก็ลองถามดู”

“ถูกของอ้ายแก้วมันแล้วครับแม่” พลพุดยิ้ม ๆ

คุณหญิงวาดเดินไปที่กระดานดำแล้วหยิบชอล์กเขียนข้อความสำคัญในวิชาประวัติศาสตร์ของไทยให้นักเรียนจด อาเสียดกิมหงวนถือโอกาสลุกขึ้นเดินย่องออกไปทางประตู หน้าห้องเด็กนักเรียนคนหนึ่งแลเห็นเข้าก็ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“คุณครูอะ นักเรียนหนีล่ะ”

คุณหญิงวาดหันมามองคุณแล้วท่านก็เอ็ดตะโรลั่น

“อ้ายหงวน กลับมานี่”

อาเสี้ยเขียนวาทไปหมดทั้งตัว เขาใส่ตีนหมาโกยอ้าววิ่งออกไปจาห้องเรียนอย่างไม่คิดชีวิต แต่แล้วเขาก็หยุดชะงักหมุนตัวกลับเดินหน้าละห้อยเข้ามาในห้อง คุณหญิงวาดหัวเราะงอหาย

“ทำไมไม่หนีล่ะกลับเข้ามาทำไม”

เสี้ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“เมีย ๆ ของพวกเราขึ้นคุยอยู่กับครูทัศนีย์ครับ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ก็อยู่ด้วย อ้ายกรถูกจับตัวไว้แล้ว” พุดจบเขาก็กลับไปนั่งที่โต๊ะเรียนของเขาตามเดิม

พล, กิมหงวน และคร.ดิเรกนั่งกระสับกระส่ายไปตามกัน ส่วนนักเรียนเด็ก ๆ คงจดตำราประวัติศาสตร์ชาติไทยตามที่คุณหญิงวาดเขียนไว้ในกระดานดำ หลังจากนั้นสักครู่เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ก็เดินนำหน้าพาครูทัศนีย์กับสีนางเข้ามาในห้องเรียน นิกรถูกสวมกุญแจมือราวกับผู้ต้องหาในคดีอาญา ประไพยืนกุมตัวแฉกแสดงความหึงหวง และโกธเค้นนิกรอย่างขึง

เด็กนักเรียนหัวเราะคิกคักไปตามกัน นวลล่อปราดเข้ามาหาเสี้ยหงวน อาเสี้ยนั่งนิ่งเฉยทำหน้าตาเหมือนกับไม่รู้จักมาก่อน

“ไจจ๊ะ พ่อนักเรียนโค้ง”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“เฮ้อ เฮ้อ อ้ายกรมันชวนเสี้ยมาสมัคร”

“อ้าว” นายจอมทะเล้นเอ็ดตะโร “อย่าซัดกันซีไวย”

นวลล่อยกมือขวาบิดหูเสี้ยหงวนเต็มแรงแล้วดึงตัวให้ลุกขึ้น อาเสี้ยร้องครางลั่นห้อง พวกนักเรียนต่างหัวเราะกันอย่างครื้นเครง โมโหหึงทำให้นวลล่อตบหน้าอาเสี้ยดังจาด

“นี่นะ ผลอไม่ได้ ครูทัศนีย์นะ เธอสุภาพอ่อนหวานบริสุทธิ์ผุดผ่องเหมือนกับฟ้าขาวสะอาด ไม่น่าจะมา่วนวายงานกับเธอเลย รู้หรือเปล่าว่าเธอมีคู่หมั้นแล้ว และเดือนหน้าก็จะแต่งงานกันแล้ว”

อาเสี้ยหน้าจ๋อย

“เฮ้อ เฮ้อ เสี้ยไม่มีอะไรหรอก เห็นครูสวย ๆ น่ารักก็เลยมาสมัครเรียน”

นวลล่อเปิดกระเป๋าเงินของหล่อนหยิบกุญแจมือใหม่เอี่ยมออกมาคู่หนึ่งแล้วสวมใส่ข้อมือเสี้ยหงวน ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ประภาภักดีเดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้านายแพทย์หนุ่มมือขวาของหล่อนซ่อนไว้ข้างหลังถือก้านมะละกอก้านหนึ่ง ในก้านมะละกอนั้นอาหมึกแดงใส่ไว้เกือบเต็ม

“พ่อเจ้าชู้ประตูดิน” ประภาเล่นงานสามีของหล่อน

คร.ดิเรกฝืนยิ้ม

“เบาหน่อย ๆ คาร์ลิ่ง เออะอะไปขายหน้าเขา”

ประกายก้านมะละกอฟาดกบาลดร.ดิเรกเต็มเหยียงเสียงดังโพล๊ะ หมึกแดงไหล
ทะลักเปื้อนศิระ และเสื้อเชิ้ตของนายแพทย์หนุ่มแดงเถือก ดร.ดิเรกตกใจร้องเต็ดตะโรลั่น

“มายก๊อด...ยูตีหัวไอแตก อย่างนี้ต้องหย่ากันแน่ ๆ” แล้วเขาก็ฟ่องเจ้าคุณปัจ
จนิค “เห็นไหมครับคุณพ่อ ประภาติกบาลผมแตก”

เจ้าคุณปัจจนิค ๆ หัวเราะงอหาย

“ก็ดีแล้วนี่ หัวแตกเสียบ้างจะได้หลายจำ”

ดร.ดิเรกร้องไห้โฮ นันทาเดินปรีเข้ามาหาสามีของหล่อน พลค่อย ๆ ลุกขึ้นด้วย
ความหวาดหวั่น มือขวาของหล่อนที่ซ่อนอยู่ข้างหลังคือก้านมะละกอใส่หมึกแดงเช่นเดียวกัน พล
ค่อย ๆ เลี้ยวออกจากโต๊ะ และถอยหลังกรูด นันทาเดินตามเขาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“มานี่พล จะหนีไปไหน”

“อ้อย กลัวแล้วจ้านจ่า”

นันทาเงือก้านมะละกอขึ้นสุดแขนหวดหมายศิระพลเต็มเหนี่ยว พลตกใจก้ม
ศิระหลบได้อย่างหวุดหวิดก้านมะละกอเฉียดศิระพลถูกศิระเจ้าคุณปัจจนิค ๆ ซึ่งยืนอยู่
ข้าง ๆ พลอย่างถนัดใจ

“โพล๊ะ โอ้ย”

ทุกคนตกตะลึงไปตามกัน ศิระท่านเจ้าคุณแดงฉานไปหมด พลกับดร.ดิเรกถือ
โอกาสตอนนี้วิ่งหนีออกไปจากห้องเรียนทันที นันทากับประภาไล่ติดตามไป สองสหายโกยอ้าว
อย่างไม่คิดชีวิต

อย่างไรก็ตามพลกับดร.ดิเรกต่างหนีไปได้อย่างสวัสดิภาพ นันทากับประภา
กลับมาที่ห้องเรียนอย่างเคียดดาล นันทาถึงกับขอมกราบเท้าเจ้าคุณปัจจนิค ๆ ลุกแก้โทษท่านเจ้าคุณ

“ยกโทษให้นั้นเถอะคะคุณอาขา นันตีผิดไปจริง ๆ”

เจ้าคุณขบگرامกรอด

“ผิดกะผีอะไรเล่าถูกกลางกบาลเต็มเหนี่ยวยังบอกว่าผิด”

คุณหญิงวาดหัวเราะงอหาย แม่ครูทัศนีย์ได้ขอบคุณเจ้าคุณปัจจนิค ๆ คุณหญิงวาด
และสีนางที่มาช่วยจัดการกับนักเรียนโคง สนทนากันอีกครู่ ทุกคนก็ลาครูทัศนีย์กลับ เสียหงวน
กับนิกรถูกควบคุมตัวอย่างแข็งแรง ส่วนเจ้าแห้วคงเรียนหนังสือต่อไป.

จบบริบูรณ์